

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 384

BŘEZEN 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

STAČILO! není SPOLU!

Soudružky a soudruzi, jak jste se již pravděpodobně dozvěděli z médií, tak Sociální demokracie odmítla účast svých členů na kandidátních listinách hnutí STAČILO!

Byla jsem o tom informována paní Maláčovou několik minut před začátkem tiskové konference SOCDEM, v rámci které, jako důvod ukončení spolupráce uvedla údajnou „nelevicovost“ volebního programu hnutí STAČILO!

Sociální demokracie se rozhodla stát se naším politickým konkurentem.

Skutečným důvodem ovšem byl fakt, že jsem jako předsedkyně Ústředního výboru KSČM odmítla přistoupit na jakýkoliv ústupek z programových cílů hnutí, který by byl v rozporu s dlouhodobým programem Komunistické strany Čech a Moravy.

Odmítám skrývání hlavního cíle KSČM, kterým je systémová změna; odmítám ustoupit od referenda o členství v Evropské unie či vystoupení z NATO.

Hnutí STAČILO! je radikálním levicovým a vlasteneckým uskupením a já jsem přesvědčená o tom, že především díky komunistům se vrátí do Sněmovny tradiční levice.

Závěrem posílám své vyjádření, kterým naše mediální oddělení situaci komentovalo.

* * *

Mrzí mě to, ale cesty STAČILO! a Sociální demokracie se rozcházejí.

Snažili jsme se najít kompromis. Nicméně požadavky, které si Sociální demokracie kladla, byly natolik zásadní, že by znamenaly ústup ze základních principů, na nichž hnutí STAČILO! vzniklo.

Již několikrát jsme byli postaveni před volbu mezi programem a snadným ziskem lukrativních křesel.

„STAČILO!“ ale není „SPOLU!“

I nadále tak pro nás zůstává mír cennější než válka, poctivý pracující a důchodce před tuneláři a podvodníky a suverenita naší země před bruselským diktátem!

Receptem na problémy naší země a jejich občanů je tradiční levicová politika. A tu představuje jen STAČILO!

Nadále platí, že Sociální demokracie nebyla jedinou stranou, s níž hnutí STAČILO! jednalo. Dále jednáme s dalšími subjekty i osobnostmi a výsledek představíme v březnu!

Kateřina Konečná

europoslankyně a lídr hnutí STAČILO!

Informace o vyhlášení stávkové pohotovosti

Rada Ústředního zastupitelstva Odborového sdružení Čech, Moravy, Slezska **rozhodla** na svém zasedání dne 8. února 2025 o **vyhlášení stávkové pohotovosti pro celý odborový svaz.**

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska se vyhlášením stávkové pohotovosti připojuje k dalším odborovým svazům, které tak dávají najevo připravenost přistoupit k **vyhlášení generální stávky**, a tak vyjádřit rozhodný protest proti projednávané novele zákoníku práce, zejména snaze uzákonit dětskou práci od 14ti let věku a zavedení dání výpovědi z práce bez udání důvodu.

Jsme připraveni přistoupit k vyhlášení generální stávky a dalším formám zaměstnaneckých protestů, pokud tyto pravicové návrhy na liberalizaci pracovního práva budou přijaty.

Vyjadřujeme tak rozhodný protest proti těmto vládním snahám a snahám vládních koaličních poslanců ODS, TOP 09 a STAN liberalizovat pracovní právo, ztížit výrazně pracovní pozici a ochranu zaměstnanců a vykročit cestou novodobého otrokářství.

Budeme hájit práva a postavení zaměstnanců všemi dostupnými prostředky!

V Praze, 8. února 2025

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska

Dolejšovi bylo ukončeno členství

Za jednání, které je neslučitelné s programem a stanovami strany, dnes ukončil Výkonný výbor Ústředního výboru Komunistické strany Čech a Moravy členství bývalému poslanci za KSČM Jiřímu Dolejšovi.

VV ÚV KSČM, Praha, 20. února 2025

„Jiří Dolejš, jako člen nejvyššího stranického orgánu mezi sjezdy, hlasoval pro programové cíle strany, mezi které patří mj. vystoupení z NATO a referendum o vystoupení ČR z Evropské unie, stejně tak svým hlasováním podpořil rozhodnutí KSČM kandidovat do Evropského parlamentu v koalici STAČILO! a podpořit hnutí STAČILO! v letošních volbách do Poslanecké sněmovny PČR.

Tuto politiku KSČM však veřejně soustavně kritizoval a voliče od volby KSČM a STAČILO! odrazoval, čímž opakovaně porušil Stanovy KSČM, na což byl několikrát upozorněn.

Právě porušování stanov, předávání zavádějících informací médiím i poškozování strany výroky na sociálních sítích byly důvodem k ukončení jeho členství v KSČM,“ okomentoval situaci tiskový mluvčí KSČM Roman Roun.

V neděli 2. února 2025 se sešli tisíce vlastenců u Památníku rudoarmějce v Praze na Olšanech, aby vzpomenu a uctili památku hrdinů, bojovníků proti fašismu před 82. lety u Stalingradu. (Foto M. Maršálek)

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (15)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, dovol mi úvodem, prosím, trochu osobní otázku. Z tvé dosavadní publikační i pedagogické činnosti je zřejmé, že se jako marxista, aniž bys zanevřel na ostatní marxistické disciplíny, myslím politickou ekonomii a vědecký komunismus, hlavně hlásíš k filozofii. Čím tě přitahuje?

Svou jasností, srozumitelností, komplexním chápáním světa i hloubkou, jak se jej snaží vnímat. Ve filozofii nenajdeš žádné záhady, dogmata, nevysvětlitelné pojmy, nezabývá se ničím nadpřirozeným. Od prvních hodin, kdy jsem ji začal kdysi studovat, mi bylo jasné, že je to pohled na svět, který mi nebyl cizí, vstřípili mi jej rodiče i babička tím, jak žili. Nikdy žádnou filozofii nestudovali a politicky nebyli organizovaní. Svět nazírali sice živelně, ale věcně: materialisticky, dialekticky, aniž by si byli vědomi těchto pojmů. Prostě viděli svět, jaký je. Takový, jak je obklopoval, tedy bez iluzí, v rozporech, pohybu a souvislostech. A tak jej odráží Marxova filozofie. Jen je ucelenější, logicky provázanější, přesnější. Mnohem více než jiné filozofické systémy.

Co je vlastně filozofie? Je vědou, když o ní například pochybují někteří přírodovědci, a dokonce i ti, kteří se filozofií anebo jejími příbuznými obory zabývají?

Těžko ji definovat, protože neexistuje pouze jedna filozofie. V dějinách filozofického myšlení jsou jich stovky. Každý filozof měl svou teorii. V něčem měl pravdu, v jiném se mýlil. Některý chtěl, aby byla vědou, jiný tvořil spíše nezábavnou literaturu. Koneckonců ale vždy přitom vycházel ze svého světového názoru. Jako každý z nás by bez něj nemohl žít. Je to názor jediný na svět a na jeho místo v něm. Pomáhá nám většinou se orientovat všude tam, kde máme málo informací. Když pak někdo svůj názor sepíše, uceleně jej zpracuje a vyjádří, může z toho vzniknout, zjednodušeně řečeno, filozofie. A jestliže tato filozofie odpovídá zájmům velkých skupin lidí, tříd spojených zejména ekonomickými zájmy, zpravidla se stává teoretickým základem jejich ideologie.

Takže to všechno je filozofie?

Nikoli, to všechno jsou především dějiny filozofie. Tohoto omylu se někdy například dopouštějí studenti i jejich učitelé. Dějiny filozofie jsou zcela odlišnou

disciplínou. Podobně jako jsou odlišné třeba dějiny medicíny a medicína sama. Minulost jakéhokoli, ať filozofického, medicínského či jiného poznání, je plná iluzí a omylů. Nemá smysl se tuto minulost učit dřív, pokud ji nechápeme ve spojení se současnou úrovní vědeckého poznání. Žádná věda nemůže trvat na chybách svých předchůdců, musí je překonávat a někdy i taktně prominout. Ne zdůrazňovat a studovat minulé poznatky coby rovnocenné poznatkům současným. To mnozí učitelé filozofie neumí anebo nechťejí. Museli by víceméně obnažit své filozofické myšlení, včetně svého světového názoru.

O filozofii

A některým z nich se do toho nechce, třeba jen proto, že za to nejsou placeni. Takže vyučují jen to, co kdo a kdy napsal, a dělají z toho vědu. Potom se nelze divit, že mnoho vzdělaných lidí považuje takovou filozofii za zbytečnou.

Jak tě, tak poslouchám, napadá mě otázka: Je vůbec filozofie vědou?

Filozofie podle mne vědou není. Podobně jako věda hledá pravdu, ale na rozdíl od ní je nanejvýš abstraktní. Zabývá se natolik obecnými problémy, že je žádná věda sama o sobě neumí vyřešit. Vždy, když se filozofie ve své historii dobrala něčeho konkrétního, co šlo nezvratně vysvětlit, změřit, definovat, tak se to z ní postupně vydělilo a zformovalo jako nová vědecká disciplína. Takže ve filozofii zůstaly a dodnes zůstávají jen nejobecnější problémy, které každý obor vědy přesahují. A přibývají nové. Právě pro vysoký stupeň abstrakce někteří vědci filozofii pohrdají. Řekl bych, že to jsou spíše vědeckí úředníci. Opravdoví vědci, myslitelé, rozdíl mezi filozofií a vědou chápou.

Co je tedy podle tebe předmětem filozofického bádání?

Filozofie se snaží zobecnovat poznatky praxe i jednotlivých věd, a tato zobecnění zpětně poskytovat vědeckým disciplínám k orientaci. Německý fyzik a filozof Moritz Schlick ji charakterizoval takto: „Co jest filozofie? Věda to tedy není, ale je to něco velice významného a velkého, takže ji i nyní můžeme považovat za královnu věd. Nikde není řečeno, že královna věd musí být sama vědou.“

V kontextu s touto odpovědí se pak nabízí také otázka: Co je věda?

Nejprve ti řeknu, co není věda. Rozhodně není souhrnem poznání, jak se

lecko může domnívat. To se nazývá naukou. Věda je hledání dosud nepoznaného. V tomto hledání vědec nutně tápe, vytváří si iluze a dopouští se omylů, které pak musí jíní anebo on sám vyvracet. Přitom se více či méně podvědomě řídí filozofií a s ní spjatým světovým názorem, které přijal za své.

Čím je tato filozofie blíže reálnému světu, který je materiální a funguje v souladu s principy odhalenými dialektikou, tím lépe se vědec orientuje v nepoznaném problému, jemuž zasvětil své bádání.

Naopak ale, čím blíže má vědec k něčemu, co je mimo hmotný svět a lidské vědomí, tedy k idealismu, tím více bloudí a leckdy vysvětluje průkazné vědecké objevy fantasmagoricky. Žel tyto fantasmagorie jsou leckdy čtenářsky přitažlivější, a tudíž i lépe honorované než věda sama. A tak někdy i dobří badatelé opouštějí vědu a vrhnou se na její až vulgární popularizaci v médiích, zaštitěnou jejich vědeckými tituly a hodnostmi.

Ve společenských vědách je to ještě horší než v přírodovědě. Zde se za vědu často vydává jakýkoliv blábol, zpravidla dobře placený, sloužící zájmům vládnoucích tříd. Abychom nechodili pro příklad daleko, stačí pohlédnout vzhůru takřka jíc do našich nejvyšších pater, kde řešení společenských problémů s opravdovou znalostí věci často supluje pouhé tituly zdobící jméno takzvaného odborníka. To degraduje společenskou vědu i filozofii v očích myslících lidí.

Své místo v této vědě má také marxismus, byť je většinou kdekým bezdůvodně znevažován. Jak vnímáš filozofii v jeho rámci, patří do něj vůbec?

Marxova dialekticko-materialistická filozofie, tedy dialekticky a historicky materialismus, jsou teoretickým základem marxismu. Bez tohoto základu by byl marxismus pouhou ideologií, proměnlivou v čase i podle zájmů jednotlivých stranických funkcionářů či jejich skupin. Marxova dialekticko-materialistická filozofie je z vědy vycházejícím stanoviskem i kompasem politické ekonomie a vědeckého komunismu - tedy nedílných součástí marxismu, ale i praktické politiky komunistů.

Kdo nezná tuto filozofii, může být jen přívržencem či souběžcem komunistického hnutí, nikoli komunistou.

A kdo jí opovrhne, může být pouze parazitem tohoto hnutí.

(Pokračování příště)
Připravil Stanislav Zeman

Před časem jsme se mohli dočíst na webu Institutu české levice v práci známého ekologa Ing. Jana Zemana, CSc., hlásícího se k marxismu, pozoruhodnou myšlenku: „*Absence biocentrismu patřila k významným slabinám marxismu 19. a 20. století, pokračující ignorace biocentrismu některými marxisty je neúnosná.*“

Zřejmě měl na mysli to, že se marxismus málo zabývá ekologií, která je jeho specializací. Pak ale přehlédl základní ideu racionálního vztahu člověka k přírodě, formulovanou Marxem dávno před vznikem ekologických hnutí: „*Ani celá společnost, národ, nebo dokonce všechny současně existující společnosti dohromady, nejsou vlastníky zeměkoule. Jsou jen v jejím držení, s právem užívat výnosů bez jejího poškození, a jako dobrý hospodář ji musí předat následujícím generacím ve vylepšeném stavu.*“ To je marxismus, soudruhu Zemane.

A co je to biocentrismus? Tento pojem roznesli po světě dva Američané, narození až po druhé světové válce, biolog Robert Lanza a astronom Bob Berman ve své stejnojmenné knize. Ono slovo se líbilo ekologickým aktivistům natolik, že jej převzali a vysvětlili tak, že příroda tu není od toho, aby člověku sloužila, ale naopak. **Obojí je úplně stejný nesmysl.** Příroda totiž vznikla nezávisle na člověku, dávno před ním, a bude existovat i po něm. Takže to musí v marxismu absentovat, protože to je teleologie.

V té knize jsou tvrzení, že reálný svět existuje pouze ve vědomí jedince. To by ale redukovalo veškerou vědu na pouhou psychologii. Vypráví se tam, že čas a prostor nemají objektivní povahu. No, to by se musel Einstein za své objevy stydět, ale jeho teorie relativity času nepopírá jeho objektivitu. Oba myslitelé tvrdí, že neexistuje minulost a budoucnost, ale jen přítomnost, závislá na existenci pozorovatele. Pak by to ale znamenalo, že historie je pouhou literaturou. Je vysvětlováno, že pohyb vzniká

jen ve vědomí živočicha, z čehož by vyplývalo, že génus Newton byl vlastně biologem a ptáci létají jen v duchu. To vše je marxismu cizí, protože je to poměrně hloupý subjektivní idealismus.

Nalezneme zde i tvrzení, že vesmír byl „navržen“ tak, aby byl umožněn život pozorovatele, nebo že kdekoli se objeví život, rychle se kolem něj objevuje svět, který je stvořen pro život živočichů. Podle antropického principu se tak prý svět vytváří podle toho, co je zapotřebí. Biocentrismus se důsledně vyhýbá tomu, kdo ten svět stvořil, ačkoliv stvoření předpokládá. To je prvkem kreacionismu se zamlčenou úlohou Boha. Je to snaha nábožensky orientovaných vědců skrytě promáčkout Boha do jakýchkoli neprobádaných oblastí, jak ji popsal Albert Einstein. A tak vymýšlejí inteligentní příčinu světa. Je to teorie inteligentního designu, s marxismem neslučitelná. Je to americké náboženství pro ty, kteří se stydí chodit do kostela.

Marxismus není a nemůže být biocentrismem ani antropocentrismem. Středem jeho pozornosti není život či jedinec, ale jak říká sám název komunismu; je to společnost, v níž jedině člověk umí žít. Společnost je životním prostředím člověka. Marxismus se snaží pochopit člověka prostřednictvím společnosti a ne obráceně. Podstatou marxismu je humanismus, který jedince nevytrhává ze společnosti ani z přírody. Je ve shodě s přírodní vědou důsledně materialistický. To jen někteří vědci, když si nedokážou svým nepevným světovým názorem poradit s tím, co sami objevili, sklouzávají k idealismu.

Někteří z nich se občas rozhodnou svou světonázorovou neujasněností vydělávat. Prohlásí ji za vědu či filozofii, a píší a píší. Tak jako ti dva propagátoři onoho „biocentrismu“. Ta kniha je proslavila; jen u nás vyšla už dvakrát a je vyprodána. Jejich biocentrismus se stal rentabilní, leč zapomenutelnou filozofií. A s marxismem nemá, ani nemůže mít nic společného.

František Ledvína

Jiří Dolejš se pustil do Kateřiny Konečné kvůli tomu, že nedošlo k dohodě se stranou SOCDEM, aby se stala součástí STAČILO! Zapomněl, že Bohumínské usnesení ČSSD o zákeřnou spolupráci s KSČM sehrálo rozhodující úlohu, že nedošlo k dohodě. Zmínka Maláčové na sjezdu ČSSD, kdy kandidovala na předsedkyni, že uvažuje o spolupráci s KSČM, vyvolalo rozpad ČSSD a stanula v čele nově formované SOCDEM.

Nazvat STAČILO! „vehiklem“, jenž dovezl stranu do parlamentu Evropské unie, je trapná poznámka od bývalého dlouholetého vedoucího funkcionáře KSČM a člena poslaneckého klubu KSČM v Poslanecké sněmovně parlamentu.

Dovolím si poznámku. Jiří Dolejš dlouhou dobu nesl odpovědnost za odborné zázemí. Za tu dobu nedokázal zformovat tým, který by byl schopen vypracovat nový Program strany, který by jasně prezentoval, o co KSČM usiluje. Proto vzniklo MEMORANDUM a Programové prohlášení, které přes svoji nedokonalost je v souladu se širším levicovým, vlasteneckým projektem. Bylo by na místě definovat, co je skutečná autentická levice. **Samozřejmě by to dopadlo podle toho, kdo by to definoval.**

ČSSD sice je považována za levicovou stranu, ale 30 let ve vládě toho moc nedokázala. Spíš byla příjemným partnerem, zejména pro ODS.

V otázce populismu by to bylo ještě zajímavější, neboť charakterizovat STAČILO! jako stranu populistickou, tedy nikoliv levicovou, je opravdu divoký mix rozsekávající pojmy levicový a populistický na nic neříkající pojmy. Slovo „populí“, tedy lid, je dlouho známo. Populismus se snaží oslovit běžného člověka, nikoli tzv. elitu. Tak činí i skutečná levice.

ČSSD doposud spíš oslovovala a reprezentovala střední vrstvu a hledala kompromisy s elitou, při respektu plné nadvlády kapitalistických společenských vztahů.

Naproti tomu „STAČILO!“ usiluje o naplnění zájmů především obyčejných lidí, aby nebyli vytlačováni do zóny chudoby a za svou práci byli spravedlivě a dostatečně zajištěni. Věřím informaci „STAČILO!“, kde je uveden hlavní důvod, proč se SOCDEM nepřidala.

Ještě jednu poznámku k názoru Jiřího Dolejše, který říká: „*Když se totiž podíváte jinam, téměř všude nějaká sociální demokracie je, levičáci se snaží vzájemně spolupracovat, nějak to v Evropě fungu-*

je. Byť je oslabená, což potvrdily i evropské volby. U nás ve Visegrádské čtyřce je to ale špatné. Slovensko má Fica, který dělá populistickou politiku, v Maďarsku řádí Orbán, v Polsku se levice trochu zmátořila, vrátila se do Sejmu, ale v Česku? Bída s nouzí.“

Stálo by za to rozebrat levice v Evropské unii, dopadla by špatně, neboť převážně jde o falešnou levice se značkou socialisté a sociální demokraté. U nich převládá spíš romantický aktivismus v Green Dealu, sociální utopismus v migraci a ekonomická poblouzněnost v dodávkách zdroje energií. Naopak konkrétně SMER-sociální demokracie je skutečná a důsledná sociální demokracie!

To však Jiří Dolejš nemůže pochopit!

Rudolf Košťál, 11. února 2025

(Malé vysvětlení: **Sociální demokracie** (oficiální zkratka **SOCDEM**) vznikla na základech České strany sociálně demokratické v roce 2023 a její předsedkyní je Jana Maláčová a 1. místopředsedou Lubomír Zaorálek.

Česká suverenita sociální demokracie (oficiální zkratka **ČSSD**) vznikla na základech Suverenita – Blok Jany Bobošíkové, Česká Suverenita a Volný blok) v roce 2011 a v současnosti stojí v čele Jiří Paroubek a 1. místopředsedkyní je Jana Vofová.)

Otázka prvotnosti sprevádza filozofiu od jej vzniku. Engels ju označil za základnú otázku filozofie. Veľkým prínosom k tejto téme bola klasická nemecká filozofia (*Kant, Hegel, Feuerbach a i.*), ktorá je aj jedným zo zdrojov vzniku marxizmu.

Podľa odpovede sú známe dva základné smery. **Materializmus**, pre ktorý je prvotná hmota a **idealizmus**, ten na prvé miesto dáva vedomie. Aby to nebolo jednoduché, existuje aj **dualizmus**, a ten oba pojmy, a s nimi spojené entity, dáva do rovnakej pozície.

Kto má pravdu? A ako to dokázať? Aký praktický význam má (správna) odpoveď pre náš život?

Správna – a vysvetľujúca – odpoveď, zdá sa, je jednoduchá. Je v kladení ďalších otázok - otázky z otázok. Až po Planckov múr? Čo je za ním? Viem, ale (zatiaľ) nepoviem.

„**Filozofi svet len rozlične vysvetľovali, ide však o to, zmeniť ho.**“ Môže byť? Marx, Engels (1845), Tézys o Feuerbachovi, táto je jedenásta, posledná. Aj cez ňu sa dostávame k odpovedi na otázku o zmysle (správnej) odpovede na základnú otázku filozofie.

Idealistické smery, ktoré sú pilierom náboženstiev, takéto ambície nemali, a napriek dostupnému poznaniu, ani nemajú. Základná otázka má aj druhú časť - či je svet poznateľný? Škála odpovedí je bohatá. Od klasických áno (marxizmus), či nie, až po neuveriteľný dnešok. Ani najväčší subjektívni či objektívni idealisti, nepoddajní agnosticci, by neverili, že príde doba, kedy sa budú viesť spory o neexistencii dvoch pohľadov. Kam sa dostal úpadok poznania, a tak i mravov?!

Vo vede, ktorá je procesom poznávania, môže dôjsť k chybám a omylom, lebo sú imanentnou súčasťou poznávania (Hegel). Vedomé vkladanie bludov, až takých, ktoré popierajú samotnú prírodu (pre veriacich dielo Stvoriteľa) to je už psychiatria. Zločin. Nie je to náhoda, ani omyl. Opak je pravdou. Za všetkým hľadaj, nie ženu, ale kapitalizmus - odumierajúci, parazitný a hnijúci. Hnijúci ako pokazené mäso, aj so zelenou farbou, ako u susedov. Lebo len tak sa dá udržať darebácky a zločinecký systém – imperializmus - pri živote.

Zločin zločinom!

Spory o prvotnosť hmoty či vedomia nemali len akademický význam. Mali význam praktický, bytostný - ako vysvetliť nespravodlivé usporiadanie sveta – vojny, chudobu, vykorisťovanie – triedne boje? A ako túto situáciu reálne zmeniť? Aká spoločenská sila (trieda), a prečo, za akých okolností, to môže urobiť?

Veľké náboženstvá odkazovali zbedačované masy na posmrtný život, tam sa im dostane blahobytu. Stredoveká cirkev to hnala do absurdít, a tak sa aj zrodil výrok, že náboženstvo je ópium ľudstva. Nie viera samotná. Marx sa dopustil takmer smrteľného hriechu, keď ukázal a vedeccky, až matematicky presne, zdôvodnil, že netreba čakať. Že sa to dá i za nášho by-

Čo je prvotné? Hmota, alebo (s)vedomie?

tia, za nášho života. Ak máme svedomie. A poznanie. Lebo svet, v ktorom žijeme, je poznateľný. Pred voľbami, i po nich.

V akom štýle bol urobený novembrový prevrat v 89? Dajte nám svoj národný majetok, vaše trhy a zdroje, váš genetický a intelektuálny fond; vaše územie, a my vám za to dodáme našu demokraciu a slobodu. Lebo tá vaša, socialistická, nám to neumožňuje. Vymeníme si to; 30 ku jednej. Pre hlupákov akurát. Za odmenu vám k tomu ešte pribalíme dlhy, z ktorých sa nikdy nevymotáte. A pre zábavu, aj exekútorov. Naša sloboda a demokracia nie je pre každého ako za boľševika.

Že nečítate Lenina? My áno. Ako naženiete masy do vojny? Ako ich presvedčíte, že mier je hlúposť a starí sú príťažou? A sú vhodní len na spoľahlivú eutanáziu? Ak na to ich progresívne detičky majú, aj v biznis triede. So šampanským! Žiaľ, len v plaste. Ako zmontujete tucty pohlaví? Či vysmejete ďalšie všeludské hodnoty? Jednoducho. **Vytvoríte a dobre zaplatíte vrstvu lumpeninteligencie, ktorá nemá svedomie!** A tá vám tieto bludy a klamstvá bude šorošovsky havlovať, teda šíriť. Zároveň budete permanentne demonizovať minulosť, socializmus, dielo svojich pracovitých otcov a mám, a všetko s nim spojené. Okrem fabriek a hmoty peňazí.

Odpoveď na spory o prvotnosti hmoty a vedomia boli, aj sú, teoretickým základom pre vysvetlenie triedneho boja. Ten nevymyslel Marx, ako to sám píše v Dopise Weydemeyerovi (1852). Iní myslitelia to popisali dávno pred ním. On len ukázal ako tento boj skončí. Jeho prognóza vychádzala z poznania materiálneho sveta, ktorého základom sú výrobné vzťahy. Žiaden duch, ani Heglova *Absolútna idea*.

Tu, na tomto hmotnom podstavci, vznikajú základné spoločenské triedy. Jedna ako vlastníci výrobných prostriedkov (buržoázia), dnes privatizéri a ich temné, gaunerské nadnárodné pozadie; a druhá, ktorej sa ušlo právo byť utláčaná a vykorisťovaná - proletariát, robotnícka trieda. Dnes robotnícka trieda dobrovoľne ohavovaná. Dôkladne oholená,

od svojej minulosti, od spoločenského majetku, od uvedomia si stáročných bojov proti sociálnemu a národnostnému útlaku. **Bez svojej dobitej avantgardy, do ktorej si generálne v novembri 89 kopla.** Potuluje sa bez vedomia, bez svedomia, bez hrdosti a bez kladiva! Chodby na úradoch práce sú jej novým majetkom. A nie len jej.

Ako to napísal generál Ludvík Svoboda o slobode? Druhý diel *Z Buzuluku do Bruselu?* Alebo ďalej? A ak si kapitál, podstavec vládnucej triedy, zmyslí, že je treba vojny, za vyššie zisky, za nové územia, tak sa tá masa, aj s inými voličmi, tam aj naženie. Vojensko-priemyslový komplex, celá finančná sféra, a s nimi spojené pridružené výroby, spustia masáž vedomia i svedomia. Aby hlupáci - pod aktuálne dobre vymyslenými heslami – položili svoje lacné životy na oltár nenasytého a nikdy nespiačeho kapitálu.

Ukrajina bude posledná? Pribudne Kanada, Grónsko? Komu zvoní do hrobu? - opýtal by sa Hemingway. Odpoveď je známa, však. Lebo kapitál nemá svedomie, preň je prvotná hmota.

A veľké náboženstvá, vrátane rímsko-katolíckej cirkvi? Len si spomeňte, ako sa vrhli na reštitúcie majetku, ktorý nikdy nevytvorili. Ako na ňom parazitujú. Ako sa už nechcú odlúčiť od matérie štátu! Inštitúcia zvaná cirkev, v živote, v praxi, za prvotné tak považuje hmotu, nie vedomie? Pokora, múdrosť, statočnosť, odvaha, pravda, neodobriš kolonizáciu, posväcovanie zbraní, nezabiješ, nepokradneš, nearizuješ, nesprivatizuješ... cti otca i matku svoju (aj ich trápenie)... zostali na Golgote, či na ostatnej nedeľnej omši? Čarnogorského KDH je dôkazom. A ich voliči? Čoho sú dôkazom? Odolnosti voči vlastnej skúsenosti, voči poznaniu? Nebola obeta Krista zbytočná? A čo Židia? Čakajú, a na čo?

Kautský viedol s Leninom niekoľko teoretických sporov, ale v jednom, zdá sa má navrch. V známej práci *Imperializmus ako najvyššie štádium kapitalizmu*, Lenin popisuje chovanie imperializmu, jeho atribúty i nutný koniec. Kautský mu oponoval, že ešte môže nastať aj jeho pokračovanie - v superimperializme (1916). Dnešok mu dáva za pravdu v tom zmysle, že úpadok kapitalizmu preráža jedno dno za druhým.

V hľadácku nie sú len tradičné triedne hodnoty, medzi prácou a kapitálom, ale hodnoty všeludské. Zničenie bytia, hmoty i vedomia. Slzavé údolie sa vyprázdni. Najprv zničia rodinu, z detí urobí bezpohlavnú impotentnú masu, starých a chorých naskrkajú do eutanazijných trubíc, vojnu a vzájomné zabíjanie vyhlá-

sia za normu a cestu k mieru! Lumpenin-teligencia všetkých krajín, spojila sa?

A robia to nadrzovku, denne, pred našimi očami, našimi deťmi, našim vedomím a svedomím. Dokedy? Tak ako v 89, kedy o pokojnom a dôstojnom živote rozhodla na ulici masa kriklúňov a nefachčenkov, odskúšaný scenár sa opakuje. Už len resuscitovať Havla, a jeho heslá, pre hlúpych a naivných.

Vo vesmíre dominuje Temná hmota, málo o nej vieme, zatiaľ. Možno je v nej ukrytá i (jednoduchá) odpoveď na základnú otázku filozofie. V ľudskej spoločnosti bola vygenerovaná takisto temná hmota, deep state, či iné pomenovania. Ale o nej vieme všetko. Vieme kto je za

ňou, dokonca aj kde býva, ale to podstatné - aké má ciele a prečo. Ako vzniká, a ako sa obnovuje a rozširuje. Vo svete, i na Slovensku.

„Kapitál má hrôzu z nedostatku zisku alebo z veľmi malého zisku ... Ak je zisk primeraný, kapitál sa stáva odvážnym. Ak je 10 % istých, možno ho hocikde použiť; pri 20 % oživne, pri 50 % je šialene odvážny, pri 100 % pošliape všetky ľudské zákony a pri 300 % niet zločinu, ktorý by neriskoval, aj keby mu hrozila šibenica. Ak zmätky a spory prinášajú zisk, bude ich povzbudzovať.“ Kto a kedy to napísal? Nie, nie je to Marx, on len cituje dobového publicistu, T. J. Dunninga (1799 až 1873). (*Kapitál, prvý zväzok, s. 627.*)

Tak čo je prvotné, hmota alebo vedomie? Odpoveď je závislá aj od miesta, kde otázku vyslovíme. Na akademickej pôde, na Titanicu, na barovej stoličke, v centrále politickej strany, keď sa rozdeľujú vyvolené peniaze, pri bankomate, na ulici s bezdomovcom a pod. Vyskúšajte si to. Všetko z uvedeného je na Slovensku k dispozícii. Aj ten vysvietený Titanic, progresívny, v pekných dúhových farbách. Len nezabudnúť na svedomie, lebo bez neho – každá odpoveď - nebude stáť ani za deravý groš!

Hlupákom stačí kapitalizmus. Múdri a čestní ľudia chcú viac!

PhDr. Michal Dienneš, CSc.
26. január 2025

Heslá euroúnijcov, progresívcov a liberálov sú: „Nedáme sa plynom a ropou vydierať Putinom; Diverzifikujeme energiu; Preč od ruskej závislosti; Odstrihneme sa od Ruska; Nedáme naše peniaze na Putinové vojny; Nedáme sa zatiahnuť do Ruska; Fico nás ťahá do Ruska...“ Fajn, čo sa za nimi skrýva?

Nový pán Bieleho domu Donald Trump jasne Európanom naznačil, že jediným a spoľahlivým alternatívnym dodávateľom „energií“ pre ňu bude len Amerika, iba Amerika a opäť Amerika.

Trump vyhlásil, že Európe zaručí tieto energie ak Európa dospeje k podpisu obchodnej dohody s USA.

Zmysel tejto „dohody“ je veľmi jednoduchý: Európa poskytne USA monopol na svojom energetickom trhu a Washington na oplátku nezačne obchodnú vojnu s EÚ.

Faktom je, že obchodná bilancia medzi USA a EÚ je dlhodobá jasne v prospech EÚ: USA do Európy vyvážajú tovar v hodnote 347 miliárd dolárov a z Európa do USA vyváža tovar v hodnote 503 miliárd dolárov. Údaj je z roku 2023.

Trump chce nateraz dosiahnuť minimálne obchodnú paritu a po jej dosiahnutí určite bude chcieť obchodnú bilanciu otočiť v prospech USA a Európu si úplne podriaďiť.

Aby to dosiahol, musí Európu spraviť totálne závislou na energiách dodávaných obchodníkmi z USA, dosiahnuť bankrot kľúčových európskych firiem (už sa deje), zrútenie európskeho sociálneho systému a potom skúpiť európsky zbankrotovaný priemysel a spustiť znovu výrobu tovarov v pôvodne európskych firmách dominantne pre USA...

Európania už teraz čelia prudkému nárastu dovozu, ktorý už skutočne ničí všetok európsky export a bankrotuje jej výrobcov. Už teraz je vyčerpávaný jej sociálny systém nadštandardnými podporami na nepracujúcich a v mnohých prípadoch nezamestnateľných imigrantov.

Národné ekonomiky sú nútené vyčerpávať financie na nezmyselné dotácie na budovanie alternatívnych zdrojov energií, likvidáciu jadrových a fosílnych zdrojov výroby elektriny. Na druhej strane sú vedením Európskej únie štáty EÚ tlačené na zvyšovanie spotreby elektrickej energie presadzovaním elektromobility. Aby to nebolo ešte všetko, múdre hlavy EÚ v záujme záchrany planéty nútia štáty EÚ podstatne znižovať a rušiť výrobu potravín a zvyšovať potravinovú závislosť na ich dovoze z ostatného sveta, platiť emisné povolenky, platiť odvody za uhlíkovú stopu a možno nám ešte pridajú daň za dýchanie a dážd' ako to bolo v známej talianskej rozprávke Čipolino.

Vedenie EÚ núti jej členov zvyšovať doterajšiu nezmyselnú podporu zatiaľ zástupnej vojny Ukrajiny proti Rusku preberaním jej financovania z USA na seba a ku tomu ešte USA tlačia členov NATO, teda štáty EÚ zvyšovať príspevky až na 5% HDP! Nie zo skutočných príjmov štátu, pretože HDP nie sú skutočné čisté výnosy do štátnej kasy!!!

Pre ozrejmienie uvediem definíciu Eurostatu, čo je to HDP – hrubý domáci produkt: „HDP je súčet všetkých pridaných

hodnôt vytvorených v ekonomike. Pridanou hodnotou sa rozumie hodnota vyrobených tovarov a služieb mí-

nus hodnota tovarov a služieb potrebných na ich výrobu, tzv. medzispotreba. Najväčšou časťou HDP je hodnota všetkých vyrobených tovarov a služieb určených na konečné použitie, ktoré sa majú predat. (To je bez ohľadu, či boli predané, teda bez ohľadu na to, či výnos do štátnej kasy skutočne aj prišiel!!!)

Nerozlišuje sa tiež, či vyrobené tovary alebo služby majú pozitívny alebo negatívny vplyv zo sociálneho alebo environmentálneho hľadiska. Napríklad v prípade, že dôjde ku nejakej katastrofe, je zahrnuté v HDP aj odstránenie spôsobených škôd, ako aj náklady, ktoré s tým súvisia. Taktiež sa nezohľadňuje sociálna alebo environmentálna situácia v ekonomike štátu“...

Pre štátnu kasu slabších štátov ako je Slovensko, Bulharsko a podobné to môže byť až zničujúce. Týmito nezmyslami EÚ už úspešne začala ísť na dlh a čo nevidieť sa z EÚ ako veriteľa stane EÚ dlžníkom USA a budú tie nezmysly jej vodcov platiť všetky Euroúnijné členské štáty.

USA skrátka odvedli vo svoj prospech na svoju záchranu pred totálnym bankrotom perfektnú a dobrú prácu! Zlikvidovali európskeho konkurenta a spravili z neho na USA závislú kolóniu. Presne tak, ako Európska únia z východoeurópskych štátov spravila svoje kolónie s čiastočnou výnimkou Poľska, pretože Poliaci si väčšinu hospodárstva nerozkradli a nerozpredali do cudziny, ani domácim špekulantom.

Pred Slovenskom teraz stojí otázka, ako ďalej Slovensko a Slováci ?

Ísť naďalej ako progresívno-liberálna kolónia euroúnijného západu a byť rád, že nám vôbec niečo z jeho stola ešte zhodia na zem, alebo sa venovať rozvoju a rastu vlastnej produkcie, vo vlastnom hospodárstve a s vlastnou suverénnou politikou obhajujúcou a brániacou národnoštátne záujmy Slovenska a Slovákov?

Ivan Pauer, zemavek.sk, únor 2025

Pred Slovenskom stojí otázka: Ako ďalej Slovensko a Slováci?

Tam míváme zásluhou polistopadových vlád až v kapitalismu. Co ministr, to nová perla, chaos a destabilizace škol. Zrušení osnov a s nimi i jednotné základní školy, nástup víceletých gymnázií, soukromých a církevních škol. Ty rostly jako houby po dešti a nahrazovaly rušené či slučované školy veřejné. Ovšem za tučné školné. Zelenou dostalo domácí (individuální) vzdělávání a alternativní vzdělávací programy, vznikající podle pochybných zahraničních vzorů.

Za obětí padlo učňovského školství, v důsledku čehož teď chybí řemeslníci a techničtí pracovníci, a zahájena byla honba za co největším počtem studentů gymnázií a vysokých škol. Podle tehdejší ministryně školství Buzkové, „abychom dohnali USA“. Školy se rvaly o studenty, maturitní vysvědčení a vysokoškolské diplomy přestávaly být podloženy kvalitou vzdělání.

Dalším terčem na odstřel se stalo školství speciální. Namísto tříd se sníženým počtem žáků, s upravenými vzdělávacími programy, podle nichž připravovali kvalifikovaní speciální učitelé žáky s různými druhy postižení na integraci do života a na pracovní trh, bylo rozhodnuto, že všechny tyto děti musí do běžných škol. Názory odborníků nikoho nezajímaly. A tak se za ministryně školství Valachové spustila naprosto zpackaná „inkluzí“. S jejími dopady se učitelé, žáci s postižením i ti běžní potýkají dodnes. Ti „běžní“ už jsou na mnoha školách už spíš v menšině, když si připočtete cizince, kterých je v některých třídách opravdu dost, navíc bez znalosti českého jazyka.

Aby toho nebylo málo, plánuje se zrušení známkování v první a druhé třídě, takže děti budou ochuzeny o jedničky, z nichž mají ohromnou radost, a rodiče o jasné hodnocení svých potomků. Ale čekají nás další velké změny. Ty zahájil bývalý ministr Plaga, když začal pracovat na revizi rámcových vzdělávacích programů základního vzdělávání (RVP ZV), na jejichž základě si každá škola vypracuje svůj vlastní školní vzdělávací program. Revizi RVP pak dokončilo MŠMT pod vedením současného ministra Beka. Ten už nový RVP zveřejnil. Novými plány se školy budou řídit od září 2027, a to v prvních a šestých ročnících. Každý následující rok se pak bude přidávat jeden ročník na obou stupních. Dobrovolně ke změnám mohou ředitelé přistoupit už tento rok.

Revidovaný RVP pod Bekovým heslem „méně znalostí, více kompetencí“ povede k další už tak nízké úrovni znalostí žáků, na kterou poukazuje Výroční zpráva České školní inspekce z roku 2022/23. Vyplývá z ní nedostatečná úroveň znalostí u více než poloviny žáků, a to ze všech předmětů, které mají exaktní povahu, jako jsou přírodověda, fyzika, chemie. V chemii má nedostatečnou úroveň 64 % absolventů 9. třídy, v přírodopisu je to 55 %, v zeměpisu 50 %, v dějepisu 57 %. Zcela nedostatečná je čtenářská gramotnost. První stupeň základní školy opouští 23 % dětí, které nevykazují jakoukoliv čtenářskou gramotnost. Druhý stupeň ZŠ 16 %. To jsou v podstatě ngramotní lidé.

Podobné výsledky se dovídáme z mezinárodních průzkumů, např. z průzkumu PISA (2023), do něhož se zapojilo 81 zemí a regionů OECD (v ČR 450 škol). Matematické dovednosti našich patnáctiletých žáků poklesly na nejnižší úroveň od roku 2003 (od tohoto roku výsledky neustále klesají), po pandemii byla jedna čtvrtina žáků matematicky ngramotná. Na učilištích základní dovednosti nezvládá 59 % žáků, před 10 lety to byla necelá jedna třetina. To jsou výsledky reformy z roku

2004/2005, kdy byly zrušeny jednotné školní osnovy. Nový RVP tento pokles v žádném případě nezastaví. Naopak.

Stavět kompetence a znalosti proti sobě, jak to prosazuje ministr Bek, je nesmysl. Kompetence bez potřebných znalostí jsou o ničem. A bez určité míry „biflování“ se žáci neobejdou. Podle ministra to však není potřeba. Fak-

tografické informace si přý

mohou během vteřiny vyhledat na mobilním zařízení. Z budoucí generace se tak může stát masa snadno manipulovatelných a ovládaných hlupáků. Proti nové podobě RVP protestují renomovaní odborníci, instituce, asociace i učitelé.

Velkou debatu vyvolaly např. změny v dějepisu. Nejenže se snižuje počet hodin jeho výuky a redukuje se jeho obsah zhruba o jednu čtvrtinu, ale ještě se má dějepis přestat učit chronologicky. To znamená, že žáci nebudou procházet dějinami od pravěku po současnost, ale nově se budou dozvídat jen „zásadní“ události a období. To, co je zásadní, má být posuzováno podle trendů a potřeb 21. století.

Toto pojetí je doslova a do písmene likvidace dějepisu. Žáci nebudou mít žádné znalosti z historie, nebudou znát souvislosti, příčiny, průběh událostí, jejich následky. A kromě toho - kdo

bude rozhodovat o tom, co je zásadní? Jak a co budou pedagogové učit v dnešní době překrucování historie, v době stíhání za jiné názory, v době propouštění nepohodlných pedagogů, v době soudních procesů, kdy soudy rozhodují, co je a co není historická pravda?

Nespokojeni jsou i učitelé matematiky a chemie. Do matematiky se dostalo učivo, které se dnes probírá až na střední škole – statistika, kvadratické funkce nebo řezy těles, přitom se na druhém stupni snižuje počet hodin její výuky. Namísto toho, aby byl čas na procvičování a upevnění znalostí, se žáci budou potýkat s učivem, s nímž mají problém i současní středoškoláci.

Pokud jde o chemii, Svaz chemického průmyslu, Svaz průmyslu a dopravy, Česká konference rektorů, Unie školských asociací nebo Akademie věd upozorňují, že v RVP je ignorován koncept výuky základů chemie jako uspořádané soustavy výchozích vědomostí, na něž teprve navazuje získávání požadovaných kompetencí. I tito odborníci na rozdíl od ministra školství vědí, že je nutné vycházet ze základních znalostí.

Značné diskuse vyvolaly také změny ve výuce cizích jazyků. Angličtina bude povinná už od první třídy. Nyní je to od třetí třídy, i když některé základní školy nabízejí výuku angličtiny od první třídy už dnes. Zvyšuje se také její náročnost. Nově mají žáci na konci základní školy dosáhnout úrovně B1 (dosud A2). Druhý cizí jazyk bude povinný od sedmého ročníku (v současnosti od osmého).

Nemyslím si, že by druhý cizí jazyk musel být povinný pro všechny žáky. Podle mého názoru by ho měla škola nabízet jako volitelný, spolu s dalšími předměty. Někdo je šikovný na jazyky, někdo třeba na matematiku, na přírodovědu, jiný je manuálně zručný a mohl by si vybrat školní dílny (pokud by je polistopadoví „osvícenci“ nezrušili). A jsou i ti, kterým by prospěly navíc hodiny češtiny.

Problematická je i povinná angličtina od první třídy. U malých dětí se za poslední roky výrazně zhoršila výslovnost a vyjadřování. Nerozumí běžným českým slovům, neumí vyjádřit myšlenku. Budou umět říct pár slov anglicky, ale nebudou znát české říkanky, písničky a pohádky, a získávat tak i vztah k mateřštině. Nemluvě o naprostém nedostatku učitelů cizích jazyků.

Socialistické školství za Nepálem? Ani náhodou

Ti chybí už v dnešní době. Takže je bude učit neaprobovaná učitelka prvního stupně nebo učitel druhého stupně, který si zase neví rady s prvňáky.

Ale pár slov ještě k povinnému druhému cizímu jazyku. Žáci si budou moci vybírat jen ze tří možností – němčiny, španělštiny a francouzštiny. Ruština se tak už jako druhý cizí jazyk učit nebude. A já se ptám, proč? Ruštinu se dnes učí na našich školách pětina dětí. A to jak českých, tak děti cizinců (např. Ukrajinců, kteří se vlastně s češtinou učí tři cizí jazyky). Je to slovanský jazyk, který je pro mnohé žáky jednodušší. Kromě toho je na školách poměrně dost ruštinářů.

Takže v čem je problém? Že rusky mluví Putin? Pro naši nekompetentní a všehoschopnou vládu to zřejmě bude ten hlavní důvod. Ale nejde jen o ruštinu. Proč by se například v oblastech blízko hranic s Polskem nemohla vyučovat polština, kterou tam lidé využijí? A proč by školy nemohly nabízet druhý cizí jazyk i podle toho, jaké mají v pedagogických sborech jazykáře?

Pokud to shrnu, reforma RVP je nezodpovědným pokusem na dětech i učitelích, který přinese další pokles kvality vzdělávání a chaos na školách. Bekův výtvar otevírá školní vrata „progresivistickým“ neziskovkám, opouští vědecké základy vzdělávání a dál řízeně destruuje vzdělávací systém.

Na závěr ještě jedno téma, a to je převedení (od září tohoto roku) financování výdajů, spojených s výukou (např. učebnice, pomůcky, školy v přírodě, výlety ad.), a financování nepedagogických pracovníků škol, mezi něž patří školníci, kuchařky, uklízečky, hospodářky či správci IT, ze státu na zřizovatele, tedy kraje a obce. Proti se postavily školské odbory a řada kraje, měst a obcí. Nesouhlasí ani většina ředitelů škol, kteří se

bojí rozkolísání a zkomplikování nastaveného systému financování pracovníků ve školství. Zároveň upozorňují, že tato změna může vést k neodůvodněným nerovnostem v závislosti na území a zřizovateli.

Školské asociace a školské odbory už plánují protesty. Mají plnou podporu i odborné sekce školství ÚV KSČM, která změnu financování nepedagogických pracovníků škol odmítá. Nepedagogičtí pracovníci jsou nedílnou součástí týmu škol, zabezpečující podmínky pro vzdělávání. Převedení financování na zřizovatele povede k ohrožení kvality služeb. Dojít může i ke snížení odměňování těchto pracovníků a k jejich odchodům.

Už teď kvůli nízkým platům ředitelů škol marně shánějí kuchařky, uklízečky a další zaměstnance. V systému nyní pracuje 68 tisíc nepedagogů, MŠMT ale počítá jen s 58 tisíci. Rozdíl nyní doplácí ředitelé škol. Vzdělávání má v plném rozsahu garantovat stát, a ne přenášet tuto zodpovědnost na kraje, obce, případně rodiny.

Marta Semelová, 13. února 2025

Před 30. lety proběhl v Bruselu ve dnech 2. až 4. května 1995 Seminář komunistických a dělnických stran a organizací, jenž přijal Bruselskou deklaraci za vytvoření mezinárodního komunistického hnutí.

Struktura textu je velmi koncentrovaná ve 46 bodech.

Hodně naznačuje pět jednotlivých kapitol, co je potřeba učinit pro obnovu, ale spoň značné části marxisticko-leninských stran. Konkrétně Úvod; Dřívější rozkoly mezi marxisticko-leninskými stranami; Potírat revizionismus; bránit marxismus-leninismus; Bojovat s rozkolnictvím a zachovat jednotu a Organizační návrhy.

Domnívám se, že v době, kdy komunistické strany, zejména ve východní Evropě zanikly či se transformovaly na socialistické či sociálně demokratické, převládal chaos hodnot způsobený nejen porážkou v zemích bývalého socialistického tábora, ale především invazí liberalismu a masivního vlivu Socialistické internacionály na komunistického hnutí, které již v období před listopadem 1989 mělo své stoupence, a tak vykonalo své.

Komunistická strana Čech a Moravy, asi jako jedna z mála díky referendu ve všech základních organizacích prosadila zachování názvu strany „komunistická“. Bohužel běh dějin ukázal, že šlo jen o ponechání názvu. Do vedení KSČM se na ustavujícím sjezdu v roce 1990 dostali reformní „transformátoři“, kteří za první rozhodný krok, který prosadili, považovali převedení KSČ na nový typ strany, která se přihlásila k idejím „Pražského jara“,

k „demokratickému socialismu“ známém jako „socialismu s lidskou tvář“, tedy ve stranu nekomunistického typu. Členy vedení „nového typu“ KSČM byli zejmé-

K výročí Bruselské deklarace

na: L. Adamec, V. Mohorita, J. Machalík, J. Svoboda, J. Ortman, J. Mečl a M. Kraus. Na II. sjezdu na ně navázali další, umírněnější, kteří svůj sociáldemokratismus, přikryli „fíkovým listem“ tzv. neokomunismu, jako byl M. Ransdorf a J. Dolejš, kteří byli následně dlouhodobě předními funkcionáři KSČM. J. Dolejš donedávna.

Uvádím to záměrně, neboť ideje zejména „Nového čtení Marxe“ otevřeně odmítají leninismus jako chybnou interpretaci marxismu, která podle něj, byla podmíněna carským Ruskem, tedy cizí pro středoevropské pojetí marxismu. Tyto ideje byly zakořeněny do ideového myšlení nemalé části tehdejšího vedení KSČM. Proto se také představitelé KSČM neúčastnili této konference.

Na III. sjezdu v Prostějově v roce 1993 byl po Jiřím Svobodovi až do roku 2005 zvolen předsedou Miroslav Grebeníček, který převzal stranu v chaotickém stavu v důsledku snah J. Svobody o „důsledné“ reformy, včetně změny názvu strany.

Po M. Grebeníčkově byl zvolen předsedou strany V. Filip, pod jehož vedením skončila v roce 2021 KSČM po sto letech prvně mimo Parlament České republiky.

Po 30. letech od zmiňované konference se ukazuje, že její účastníci dokázali pravdivě analyzovat příčiny pádu socialismu a rozkladu komunistického a dělnic-

kého hnutí. Zároveň vytýčili, jak společně dál postupovat.

Bohužel KSČM je v hluboké krizi jak věkového složení, tak i schopnosti formulovat svůj „nový“ komunistický program vycházející ze zkušeností vlastní historie, neboť ji doposud nevyhodnotila. Zároveň je zahlcena ekonomickými a technickými problémy. Nejhorší je, že vedení strany překotně řeší aktuální úkoly a zároveň nedokáže aktivovat své odborné zázemí, které by bylo schopné marxisticko-leninského myšlení s organizačními schopnostmi.

Ukazuje se, že přestože, řada členů stále neuznává, či odmítá marxismus-leninismus, tak politická realita ukazuje, že bez vědeckého pojetí politiky, nelze najít východisko z dnešní situace.

Závěrem považuji za důležité:

1.) Za prioritu vnitřního života strany považovat ideologickou práci. Urychleně vytvořit širší tým v rámci odborného zázemí pod vedením předsedy Ideologické komise. Urychleně navrhnout program studií a analýz z marxisticko-leninských pozic. Tak překonat pragmatismus z období do roku 2021.

2.) Současně v rámci ideologické práce provést objektivní zhodnocení období práce strany nejen v PS PČR, ale zejména na úrovni OV, KV a ÚV za dobu od roku 2005 a najít konkrétní příčiny pádu KSČM ve společnosti, nejen mimo parlament.

3.) Projednat na úrovni Ideologické komise, jak využít obsahové zaměření Bruselské deklarace ze 4. května 1995.

Rudolf Košťál, 15. února 2025

Když si Poláci stěžují na německou agresi, obvykle si vzpomenu na 26. leden 1934. Toho dne byla podepsána „Deklarace o nepoužití síly mezi Německem a Polskem“, která vešla do dějin jako „pakt Piłsudski-Hitler“ a umožnila nacistům připravit se na druhou světovou válku.

Přestože rétorika polského vedení a zahraniční politika byly i nadále protikomunistické a protisovětské, krize v letech 1929 až 1932 přinutila Varšavu hledat společnou řeč s rychle ekonomicky i vojensky rostoucím silným Sovětským svazem. Tím spíše, že „křížovou výpravu“ proti bolševismu v té době opustily i ostatní evropské země.

V červnu 1931 byla uzavřena polsko-sovětská smlouva o přátelství a obchodní spolupráci. Dne 26. ledna 1932 byla parafována tříletá sovětsko-polská smlouva o neútočení, která byla podepsána 25. července téhož roku. Podle ní se strany zavázaly zdržet se jakýchkoli vzájemných agresivních akcí a v případě napadení jedné ze smluvních stran třetím státem se druhá strana zavázala neposkytovat agresorovi přímou ani nepřímou pomoc.

Šance na normalizaci polsko-sovětských vztahů vzrostly na počátku roku 1933, když se dostal k moci v Německu Adolf Hitler. Jeho hlavním cílem bylo zrušení „versailleského systému“. Revize Versailles se přímo dotýkala Polska - vždyť ani vlády výmarského Německa nikdy neuznaly polské anexe německých území, natož nacistické.

V dubnu 1933 řekl zvláštní vyslanec Piłsudského v Moskvě Bogusław Miedziński sovětským diplomatům: „Polsko nebude v žádné situaci a v žádném případě spojencem Německa proti sovětskému Rusku.“ Sám Józef Piłsudski napsal o tehdejších vztazích mezi Polskem a SSSR následující: „Po více než deseti letech více či méně nepřátelských vztahů mezi našimi zeměmi - musíme dát našemu veřejnému mínění čas, aby si zvyklo na návrat dobrých sousedských vztahů.“

Polská diplomacie se snažila přesvědčit Francii, aby zahájila „preventivní válku“ proti Německu, jejímž výsledkem by bylo, že Polsko získá Východní Prusko a prakticky celé Slezsko. V dubnu 1933 polský velvyslanec v Paříži oficiálně předložil francouzské vládě memorandum s návrhem projednat možnost takové války, ale dočkal se očekávaného odmítnutí.

Poláci dokonce prokázali opodstatněnost svých záměrů, když se v březnu 1933 na poloostrově Westerplatte, jenž se nachází u vjezdu

do přístavu Gdaňsk, vylodil polský výsadek o síle 200 vojáků, „aby posílil tamní polskou posádku“. Není vyloučeno, že Poláci chtěli tímto způsobem vyprovokovat Německo k silové odvetě. Francie, postavená před hotovou věc, by byla přinu-

Smlouva mezi vlkem a ovci

cena vstoupit do války. Berlín však otázku polského vylodění na Westerplatte přenesl v Radě Společnosti národů a pod tlakem Anglie a Francie bylo Polsko přinuceno evakuovat své vojsko.

V květnu 1933 jednal polský velvyslanec v Berlíně Wysocki s Hitlerem o problému Gdaňska. Ve společném německo-polském komuniké říšský kancléř potvrdil „záměr německé vlády jednat v přísném rámci stávajících smluv“.

První náznaky ostražitosti ohledně skutečné linie Varšavy vůči Berlínu se objevily v sovětské diplomacii v červnu 1933. Lidový komisariát zahraničních věcí Sovětského svazu upozornil 19. června 1933 sovětského zplnomocněnce v Polsku Antonova-Ovsejenka na „...zjevné oteplení vztahů mezi Polskem a Německem v poslední době a na silící tendence Polska dohodnout se s Německem. Nemluvě o takových skutečnostech, jako je ratifikace dopravní smlouvy uzavřené již v roce 1930, jednání o hospodářských otázkách a tak podobně.“

V polovině roku 1933 se ukázalo, že Polsko nemá v úmyslu posilovat své spojenecké vztahy s Francií, a tato otázka Moskvu obzvláště znepokojovala, protože v té době se objevovaly jasné tendence k sovětsko-francouzskému sblížení.

Dne 3. července 1933 byla v Londýně podepsána Úmluva o definici agrese. Dokument podepsal Sovětský svaz, Polsko, Estonsko, Lotyšsko, Rumunsko, Turecko, Persie a Afghánistán.

Polsko zároveň ultimativní formou požadovalo, aby z počtu potenciálních stran úmluvy byly vyloučeny Jugoslávie a Československo.

Dne 14. října 1933 Hitler oznámil, že Německo opouští odzbrojovací konference a vystupuje ze Společnosti národů.

Bezprostředně poté učinil francouzský ministr zahraničí Paul-Boncour Moskvy nabídku na uzavření paktu o vzájemné pomoci mezi Sovětským svazem a Francií a navíc - na vstup do Společnosti národů. Před Hitlerem se rýsovala hrozba, že se ocitne v úplné mezinárodní izolaci, ale Vůdce měl „polské eso v rukávu“.

Dne 15. listopadu 1933 zveřejnila tisková agentura Wolffs Telegraphisches Büro oficiální komuniké o výsledcích jednání říšského kancléře Hitlera s polským velvyslancem v Německu Lipským. V dokumentu se uvádělo, že z výměny názorů vyplynul „jednomyslný záměr obou vlád vyřešit otázky týkající se obou zemí přímým jednáním a v zájmu posílení míru v Evropě se vzdát použití jakéhokoli násilí vůči sobě navzájem“. V podstatě se jednalo o ústní pakt o neútočení.

Již v únoru téhož roku Göring v rozhovoru s francouzským velvyslancem v Berlíně Françoisem Ponsetem nastínil následující plán: Polsko uzavře s Německem vojenské spojení proti Sovětskému svazu, vrátí Německu polský koridor a Gdaňsk, ale na oplátku dostane část Ukrajiny s přístupem k Černému moři. Paříž tyto myšlenky odmítla a informovala Moskvu o Göringově návrhu.

V květnu 1933 Alfred Rosenberg, tehdejší náčelník zahraničněpolitického oddělení NSDAP, nastínil v Londýně Hitlerův „Velký plán“, který spočíval v urovnání německo-polských územních sporů a „uspokojení“ Polska na úkor Sovětského svazu a Litvy („výměna“ Litvy za polský koridor a Gdaňsk).

Polští diplomaté zároveň i nadále ujišťovali Moskvu, že mezi Varšavou a Berlínem nebudou podepsány žádné oficiální dokumenty. Sovětský zplnomocněný zástupce v Polsku byl při rozhovorech ve dnech 20. a 23. listopadu 1933 důrazně ujištěn šéfem polského ministerstva zahraničí Józefem Beckem, že: „Jednání o paktu o neútočení se nepředpokládají. V žádném případě nebudou dotčeny zájmy třetích států.“

Ale již 26. ledna 1934 podepsaly Polsko a Německo (polský vyslanec v Berlíně Józef Lipski a německý ministr zahraničí Konstantin von Neurath) „Deklaraci o mírovém řešení sporů a nepo-

NIKDY PROTI RUSKU!

SME SLOVANIA, CHCEME MIER!

užití síly mezi Polskem a Německem“ na dobu 10 let, v historiografii známou jako německo-polský pakt o neútočení nebo „pakt Piłsudski-Hitler“.

V dokumentu nápadně chyběla obvyklá podmínka pro takové smlouvy, že pakt pozbude platnosti nebo že jedna ze stran bude oprávněna od paktu odstoupit, pokud druhá strana napadne třetí stát, tj. pokud se některá ze stran dohody zachová jako agresor.

Jak při této příležitosti poznamenali sovětské diplomaty: „Je nemyslitelné, aby vynechání této klauzule nemělo zvláštní význam, zejména s ohledem na to, s jakou razancí Polsko trvalo na zavedení takové podmínky do polsko-sovětského paktu o neútočení.“

Sovětský vyslanec v Polsku dospěl k závěru: „Polsko bude dodržovat neutralitu nejen v případě německého vpádu do Rakouska, ale také v případě německé agrese proti Litvě a obecně na východě.“

Hlavní diskuse, které se stále vedou kolem polsko-německého paktu z 26. ledna 1934, se týkají existence tajných dodatků k němu. O jejich existenci byli přesvědčeni jak západní, tak sovětské diplomaty.

Jako by Polsko přijalo vůči Německu závazek, který zní: „V případě přímého nebo nepřímého útoku na Německo bude Polsko zachovávat přísnou neutralitu, i kdyby Německo bylo v důsledku provokace nuceno z vlastní iniciativy zahájit válku na obranu své cti a bezpečnosti.“

Dne 18. dubna 1935 zveřejnil francouzský list *Bourbonnais republicain* text tajné přílohy německo-polského paktu, který mu dal k dispozici poslanec francouzského parlamentu, bývalý ministr Lucien Lamoureux.

Dne 20. dubna 1935 přetiskly text přílohy z těchto novin dva ústřední sovětské listy - *Pravda* a *Izvestija*. Ve skutečnosti se jednalo o smlouvu o vojenském

koridoru“. Polsko však s odkazem na text deklarace považovalo tuto deklaraci za platnou až do německého útoku.

To je mimochodem charakteristický styl polské diplomacie: Ačkoli již 23. září 1938 SSSR oficiálně sdělil Polsku, že v případě jeho vpádu do Československa bude sovětsko-polský pakt o neútočení porušen, polský ministr zahraničí Jozef Beck označil tento krok za pouhou „propagandistickou akci bez většího významu“.

Varšava jednostranně i nadále považovala pakt za platný, a právě na tom se zakládá obvinění Sovětského svazu ze „zrádného útoku“ 17. září 1939, kdy polský stát opět přestal existovat. Polsko se přitom o „paktu Piłsudski-Hitler“ raději vůbec nezmiňuje.

Je prostě neuvěřitelné, do jaké míry zahraniční politika a samotný způsob politického chování současného Polska odpovídá jeho vlastní politice a chování ve 20. a 30. letech. Tehdy Polsko statečně šikanovalo všechny sousední země - Litvu, Bělorusko, Ukrajinu, Československo, Německo...

Nyní eskalují Poláci konflikt s Ruskem, podílejí se na hybridní agresi Západu proti Bělorusku, snaží se ovládnout Ukrajinu, požadují reparace od Německa...

Těžko se ubránit pocitu, že tato politika nemůže skončit jinak než rozhořčeným výkřikem: „A proč právě my?“

Oleg CHAVIČ

26. 1. 2025, UKRAJINA.ru

přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

a hospodářském spojení, která mimo jiné zajišťovala volný průchod německých vojsk přes polské území v případě: „Že by tato vojska byla povolána k odrazení provokace z východu nebo severovýchodu.“

Je pozoruhodné, že tyto publikace nevyvolaly žádné protesty ze strany německých a polských velvyslanectví!

Hitler jednostranně porušil pakt o neútočení s Polskem 28. dubna 1939 pod záminkou, že Polsko odmítlo povolit Německu vybudovat exteritoriální dálnici do Königsbergu přes území „polského

20. a 30. letech. Tehdy Polsko statečně šikanovalo všechny sousední země - Litvu, Bělorusko, Ukrajinu, Československo, Německo...

Nyní eskalují Poláci konflikt s Ruskem, podílejí se na hybridní agresi Západu proti Bělorusku, snaží se ovládnout Ukrajinu, požadují reparace od Německa...

Těžko se ubránit pocitu, že tato politika nemůže skončit jinak než rozhořčeným výkřikem: „A proč právě my?“

Oleg CHAVIČ

26. 1. 2025, UKRAJINA.ru

přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

Proletářů je víc než kdykoli v minulosti. Tím méně je ale těch, kdo se za ně považují

Před 77 lety komunistická strana převzala moc v Československu. „**Únor 1948 vyhrála brilantní demokratická taktika,**“ říká publicista a bývalý místopředseda KSČM Josef Skála.

Co komunistická myšlenka znamená dnes a proč je tradiční levice v ČR na ústupu?

O tom v rozhovoru Skály pro neČT24.

Nástup komunismu v Československu se dnes snaží představovat jako nasazený zvenku. Jak to vnímáte?

Dnes si neodpustím polemický štoupanec. „Nástup komunismu“ je účelová nálepka. Skutečné story se podobá pramálo. V roce 1948 si naše země troufla prolomit hranice kapitalismu. Tu bránu otevřela část ministrů za jiné strany. Podali demisi a doufali, že získají většinu a položí vládu. Školácky se však přepočítali. Do jejich křesel usedli s gusem jiní členové těch samých nekomunistických stran. Že se tak stalo striktně ústavní cestou, přiznal už dávno před listopadem 89 i Pavel Tigrid. Tehdy šéfoval jednomu z center „odboje“ v emigraci. Sovětská armáda od nás odešla už na sklonku roku 1945.

Tedy souběžně s americkými jednotkami. Žádní „kremelští poradci“ tu nebyli. Ve státní správě, ani v centrále KSČ. Únor 1948 vyhrála brilantní demokratická taktika.

Komunistická strana se těšila velké voličské podpoře hned

od svého vzniku. Za první republiky KSČ patřila mezi nejsilnější komunistické strany v meziválečné Evropě. Po 2. světové válce popularita KSČ vzrostla – komunisté zvítězili v prvních poválečných volbách a členská základna dosáhla více než milionu lidí. Jak lze vysvětlit takovou popularitu?

KSČ byla nejmasovější stranou svého druhu už na startu – míněno v přepočtu na velikost populace. Parta kolem Bohumíra Šmerala a „Tondy Rachoty“ Zápotockého dokázala husarský kousek. Na sjezd, jenž KSČ zakládala, přivedla delegáty, zastupující většinu sociální demokracie. Takové

protesty, jako legendární mostecká stávková, si braly za příklad i desítky zahraničních stran a odborů. Většinu „karlínských kluků“, vedoucích KSČ od roku 1929, život nedopřál ani maturitu. Politické střety však neprohrávali ani s akademiky.

Desítky osobností kultury i vědy zdobily prstenec sympati- zantů KSČ. Další byly přímo jejími tvářemi. Prestíž, získanou už tím vším, znásobil boj strany proti fašismu a okupaci. Životem ho zaplatila třetina, ba možná polovina předválečných komu- nistů. Okupace, její přehra i vyústění daly KSČ za pravdu víc než všem politickým rivalům. Uměla toho využít na půdě ši- roké vlastenecké, demokratické, emancipační Národní fronty. Dokázala ji navigovat stále dopředu – aniž by hrozil její roz- klad. Právě to je unikátní inspirací i dnes.

Dnes jsou však komunisté, stejně jako tradiční levice, na ústupu. Je v ČR krize levicové myšlenky?

Svou roli hrají už dva velké paradoxy. Faktických proletářů je víc než kdykoli v minulosti. Tím méně je ale těch, kdo se za ně považují sami. Průlom za hranice kapitalismu je objektivně zra- lejší než za kterékoli z minulých vteřin dějin. Tím slabší je ovšem jeho subjektivní faktor – programově i v akčním směru. „My- šlenka“ sama je v tom nevině. Zeslábla schopnost dát jí pro- duktivní fázónu. Jistě i úměrné demonizaci všeho, co není jen „stranou mírného pokroku v mezích zákona“. Úměrně ostraki- zaci i existenčnímu vydírání každého, kdo na tu komedii nemá žaludek. Tím výš to katapultuje tváře, ochotné vsadit na politiku scvrklou na marketing. Mít vlastní ofenzívu, opřenou o skuteč- nou strategii, za „dogmatické“ haraburdí. A mlčet i k plivancům na dobu, jež byla bezpečnější, spravedlivější a produktivnější.

Podle analýzy „35 let demokracie“ analytického ústavu STEM si téměř třetina (31 procent) Čechů myslí, že za sociali- smu bylo lépe. Čím se podle Vás dá vysvětlit tak vysoké hod- nocení socialistické éry a zároveň nízká popularita těch, kteří by v politickém smyslu měli být spojování s touto dobou?

Viděl jsem i ještě slibnější ankety. Může si za ně sám kapita- lismus na druhý pokus. Z hledisek, která jsou skutečně smě- rodatná, prohrává čím dál víc. Tak moc, až to dochází i lidem, u nichž to mnohdy překvapí. Nám nalevo to nabízí příležitost, jaká tu dosud nebyla. Nakládá se s ní ale ještě hůř, než když byla teprve v plenkách. Neškodí to jen levici, ale celé naší zemi. Pokud i letošní volby změní jen pár osob a obsazení, čeká nás krajně nevábný seriál. Nouzový východ z úpadku vede jen pro- ti dosavadním totemům a mrákotám. Ne snad přes kopírku do poměrů, které tu už byly. O to víc ale směrem k vyšší spo- lečenské racionalitě, než jakou umí degenerující kapitalismus. Kdy bude šance dát mu vale, se dopředu neví ani tentokrát. Už nouzový východ však leží až u hranic dnešního systému. Pouze tam, kde bude veřejný zájem držet v mezích i každého oligar- chu, a ne že se veřejná moc bude klanět jeho vrtochům. Jen tudy lze uniknout už drastické civilizační zpátečce. Zatím to ale tematizuje jen hrstka intelektuálních „solitérů“. Většina z nich se nalevo sama ani neřadí. Do politiky však to, co je ze všeho nejdůležitější, vstupuje stále jen mizivě. Tak jako sama pravda o výkonech světa, který za horizontem zisku z cizí práce už byl. Smazat ten dluh je nejvyšší čas.

Po roce 1989 se řada komunistických stran ve východní Ev- ropě buď rozpustila, nebo se reformovala. Zdá se, že ke stej- nému procesu dochází i v Česku. Jak to vnímáte?

Kolik stran, které se podbízivě „reformovaly“, tu je i dnes? Většinu pohřbila nicota už před lety. Náš případ to není. Doká- zat to musíme i dnes. Na vybranou je ze dvou variant. Prvou je širší volební seskupení, do něž se „přemístíme“. Druhou blok, rozkročený ještě mnohem víc – a naše strana na jeho radikál- ním křídle, která si vlastní identitu plně zachová. Moje volba zní zadruhé. Jedině to totiž posílí i celé seskupení. Právě při- danou hodnotou, která je devizou systémové opozice. Coby rovnoprávného spoluhráče, a ne kvočny nad hejnem kuřátek.

Je podle Vás komunistická myšlenka stejně aktuální? Má budoucnost?

Být naše krédo opravdu fosilií, odsouzenou do muzejních vitrín, proč potom tolik dráždí „elity“ privatizačního převratu?

Proč si vybíjí vztek i škrty ve starobních důchodech předsedu předlistopadových ONV? Proč smolí nové a nové paragrafy, jež mají zakázat i symboly na vlajce, zdobící Reichstag poražené nacistické bestie? Proč se neštítí urážet i vojáky, kteří nás spa- sili před genocidou? A vinit jejich vlast i z druhé světové války – naroveň s hitlerovskou chátrou?

Ludvík Vaculík napsal i Dva tisíce slov. Už pár dní poté, co v Praze zazvonily klíče, však právě on moudře poznamenal: Socialismus končí, ale důvody jeho vzniku jsou tu znovu. Lid- ská civilizace je dílem společenské práce. Za časů „globaliza- ce“ ještě víc než kdy dřív. Většina existenčních zdrojů však říká pane hrstce oligarchů. A miliardy jiných lidí dusí existenční soutěsky. Není to jen výsměch rovnosti a spravedlnosti, jimž upsaly duši už první křesťanské obce. Rozpor, jež má kapitali- smus v genech, tuhne v nevidané hroty. Už totiž mrzačí právě to, čím byl ten kapitalismus velkým průlomem dopředu. Nej- vyšší patro jeho „elit“ je pravým opakem lidí s náтурой Tho- mase Edisona či Tomáše Bati. Dneska už dojí jen rentu z reálné ekonomiky. Bohatne ze švindlů na finančních trzích. Zadlužuje jimi své podhradí. Rabuje je i šarádami á la Green Deal – pří- mo i jako daňové poplatníky. Ta samá kasta, co dřív soutěžila v rozvoji, soupeří v civilizační destrukci.

Leckdo sní o návratu do éry Edisona a Bati. Zní to vábivě, dnešní svět je však už dál. Zespolečenštění všeho, co tvoří reálné zdroje, dosáhlo úrovně, s níž si poradí jen „svobodná asociace svobodných výrobců“, řečeno s Marxem. Teprve pak bude – cituji znovu přímo z něj – „svobodný rozvoj každého podmínkou svobodného rozvoje všech“. Že je to právě a ne ji- nak, už bude jen čím dál přehlednější.

Oficiální pohled Čínské komunistické strany na roli Mao Ce- tunga v historii Číny zní, že 70 % Maových činů bylo správných a ve 30 % chyboval. Pokud se podíváme touto optikou na KSČ, jaký by byl poměr?

V Číně měli víc rozumu i svědomí než celá evropská levice. Co se stát nemělo, s tím se uměli rozejít. Ne ale bouráním po- mníků a špiněním vlastních dějin, když se to zrovna hodí no- vému papaláši. V Číně přitom došlo na nepoměrně víc excesů než u nás. Mao však dirigoval obdivuhodnou anabází. Teprve ta skoncovala se staletým ponižováním a drancováním, páchaný- mi cizími mocnostmi a kapitálem. Až ta vrátila Čínu na vlastní nohy – a dala jí šanci k převratnému rozvoji. V Evropě dostaly časem zelenou malichernější pohnutky. Už od groteskních es- kapád Nikity Chruščova. Komu dal život za pravdu, je jako na dlani. V Moskvě to flagelanti dopracovali až k eutanázii vlastní suverenity. K rekordní defraudaci národního majetku – a oblud- né pauperizaci většiny. Rusko se s následky vyrovnává dodnes. Většina ostatních republik někdejšího SSSR je na tom ještě hůř. „Přepisování“ dějin se žádalo i po spojencích. Tím snáz nás pak poskoci cizího mamonu srazili až tam, kde jsme teď.

Jak bych ona procenta nadělil kronice KSČ? Co do emanci- pačního, ale i civilizačního přínosu je doma bez konkurence. Chce to však srovnávat srovnatelné. V Číně se oněch 70 pro- cent vztahuje k prvnímu lídrovi strany a osvobozené země. Pří- nos tamní komunistické strany, počítaný dodnes, by kladných procent nabral ještě mnohem víc. Troufnu si tvrdit, že to platí i v našem případě. Míněno od vzniku KSČ až po „předání moci“. Čímž nechci lakovat na růžovo nic z toho, co to naším jménem chtělo jinak. Už samu postupnou rezignaci na vlastní civilizační alternativu. Natož pak přešlapy a nezákonnosti, z nichž neskrý- vám morální trauma i já sám, ač jsem u nich nebyl. Došlo k nim v legitimní sebeobraně proti sadistické přesilovce zemí, zbo- hatlých letitým drancováním okolního světa. Samy mají ruce od krve nepoměrně víc – a zdaleka nejen v minulém století. Nebyt jejich cynické power-play, nemělo jak dojít ani k většině našich selhání. Příště se jim musí předejít stůj co stůj.

Děkujeme za rozhovor!

Z iniciativy europoslanců Komunistické strany Řecka (KKE) se 2. prosince 2024 v Bruselu úspěšně konalo Evropské komunistické setkání na téma „EU imperialistických válek, kapitalistického vykořisťování a antikomunismu a Leninova dobře načasovaná práce O hesle Spojených států evropských států evropské“.

Úvodní slovo pronesl generální tajemník ÚV KS Řecka (KKE) Dimitris Koutsoumpas. Akci zahájil Kostas Papadakis, člen ÚV a europoslanec KKE, a Lefteris Nikolaou – Alavanos, europoslanec za KKE, pronesl závěrečnou řeč. Jednání se zúčastnili také Giorgos Marinos, člen politického byra ÚV KKE, a Eliseos Vagenas, člen ústředního výboru a vedoucí sekce mezinárodních vztahů KKE.

Na akci vystoupilo 19 představitelů evropských komunistických a dělnických stran z 18 evropských zemí. Jednání se zúčastnili - Rakouská strana práce, AKEL (Kypr), Komunistická strana Dánska, Komunistická dělnická strana pro mír a socialismus (Finsko), Komunistická revoluční strana Francie, Komunisté – revoluční strana (Francie), Německá komunistická strana, Komunistická strana Řecka, Dělnická strana Irska, Komunistická fronta (Itálie), Komunistická strana Lucemburska, Nová komunistická strana Nizozemska, Komunistická strana Norska, Komunistická strana Polska, Portugalská komunistická strana, Komunistická strana pracujících Španělska, Komunistická strana Švédska, Švýcarská komunistická strana a Komunistická strana Turecka.

Po skončení akce vydali europoslanci KKE prohlášení, ve kterém mimo jiné poznamenali, že „akce se konala navzdory provokativnímu a zavrženíhodnému pokusu některých krajně pravicových europoslanců z tzv. „Patriotů pro Evropu“ (Le Pen – Orbán) a „Evropských konzervativců – reformistů“ (Meloni aj.), kteří v dopise předsedkyni Evropského parlamentu paní Metsolové žádali zákaz akce pořádané poslanci Evropského parlamentu za KKE.

Extrémně pravicoví europoslanci použili nehistorickou a reakční teorii dvou extrémů a rovnítka fašistického monstra s komunismem v nepřijatelném a nebezpečném antikomunistickém pokusu zrušit svobodu slova a projevu, a to i pro zvolené europoslance, připomínající tzv. temné časy odsuzované národy.

Provokativní akt zakázat akci komunistických stran, který jde proti demokratickým svobodám a právům národů Evropy selhal. Antikomunismus byl poražen.

Plné znění projevu generálního tajemníka Ústředního výboru Komunistické strany Řecka (dále ÚV KKE) Dimitrise Koutsoumbase na akci je následující.

D. Koutsoumbas: Svržení kapitalismu a budování socialismu – komunismus zůstává pro národy Evropy jediným východiskem

Drazí soudruzi, jménem ÚV KKE bych vás rád srdečně přivítal na Evropském komunistickém setkání, které zorganizovali europoslanci KKE zde v Bruselu, v budo-

Setkání v Bruselu

vě Evropského parlamentu. Tato akce je součástí četných aktivit, které KKE uskutecnila v roce 2024 na počest velkého revolučného Vladimíra Iljiče Lenina, vůdce Říjnové socialistické revoluce, neboť letos uplynulo sté výročí jeho úmrtí.

Naše akce je zároveň ráznou odpovědí na vlnu antikomunismu a antisovětsismu systematicky prosazovanou buržoazními médii a vládami i EU. EU učinila z nepřijatelné rovnice fašismu a komunismu a nehistorického ztotožňování dnešního kapitalistického Ruska se Sovětským svazem své dogma a vrhá síť antikomunistického pronásledování, falšování a přeručování historie a ničení antifašistických pomníků na celý kontinent.

KKE tento vývoj odsoudila a vyjadřuje svou solidaritu s komunisty, kteří čelí perzekuci, zákazům a omezování své činnosti v různých evropských zemích. Budeme pokračovat v boji proti dezinformování lidí a falšování historie, aniž bychom si idealizovali fakta, budeme studovat nejen výdobytky socialismu, ale i slabiny, chyby a odchylky, a vyvodíme tak cenné závěry pro budoucnost.

Takové užitečné závěry lze vyvodit z Leninovy práce „O heslu Spojených států evropských“, která je aktuální i dnes, na pozadí zintenzivnění třídního vykořisťování a imperialistických válek na Ukrajině a na Blízkém východě, se zapojením imperialistické EU.

Leninovy poznámky v podmínkách počátku 20. století si zachovávají svou relevanci i ve 21. století. Je to dílo, o kterém se domníváme, že by ho měli studovat komunisté, revolucionáři a lidé dobré vůle nejen v Evropě, ale po celém světě, protože v různých částech dnešního světa se formují různé nadnárodní kapitalistické svazy států, jako je BRICS.

Pokud budeme Lenina studovat v kreativním duchu, prizmatem změn, ke kterým došlo ve světě, můžeme zkoumat mezistátní dohody, staré a nové kapitalistické aliance, které se snaží „vnést řád“ do „mezinárodní bezpečnosti“, mezinárodního obchodu a exportu kapitálu, samozřejmě bez popření zákonů kapitalismu.

Bez ohledu na to, kolik změn se od vydání tohoto konkrétního díla událo, nezměnila se podstata hlavních záko-

nů kapitalistické ekonomiky: výroba stimulovaná nadhodnotou, zisk, konkurence a nerovnoměrnost, anarchie ve výrobě, nespravedlnost v distribuci.

„V kapitalismu je rovnoměrný ekonomický růst jednotlivých ekonomik nebo jednotlivých států nemožný. V kapitalismu neexistují jiné prostředky k obnově pravidelně narušené rovnováhy než krize v průmyslu a války v politice,“ napsal Lenin.

Kdo je dnes schopen vyvrátit Leninovo hodnocení, když nerovnoměrný kapitalistický růst dává vzniknout novým mocným kapitalistickým silám, vyostřuje konfrontaci mezi USA a Čínou o nadvládu v mezinárodním imperialistickém systému a prohlubuje konflikt mezi euroatlantickou osou a tou euroasijskou, která se formuje?

Kdo by si neuvědomoval časovanou bombu, na které sedí mezinárodní kapitalistická ekonomika, tedy nadměrnou akumulaci kapitálu, která nemůže najít způsob, jak jej investovat s uspokojivým ziskem? Vyzkoušeli zelený přechod (Green deal) a digitální transformaci a starou formuli války, na kterou odkazuje Lenin, ale slepé uličky systému pokračují.

Kapitalistické krize a války jsou v DNA kapitalismu. Řada ukazatelů mezinárodní ekonomiky dokazuje, že krize se rodí z normálního fungování kapitalistického systému.

Ekonomika EU je již v recesi. Viz také narůstající dluh amerického státu, který již překročil „červenou linii“ statutárního dluhového stropu a nadále roste, nebo realitní krize v kapitalistické Číně atd.

Imperialistické intervence a války poskytují ziskové odbytiště pro nadměrně nahromaděný kapitál. Zisky válečného průmyslu USA a dalších velkých výrobců zbraní po vypuknutí války na Ukrajině a na Blízkém východě jsou toho důkazem.

Není náhodou, že takzvaná válečná ekonomika a eskalace války jsou nyní hlavní prioritou NATO, EU a dalších imperialistických center.

Konkrétně na základě Draghiho zprávy plánuje EU vyčlenit 500 miliard eur na válečný průmysl, zatímco na základě zprávy Ninisto vyčleňuje 20 % svého rozpočtu na válečnou ekonomiku. EU tak vytváří nebezpečné spojení mezi svými válečnými plány a civilní ochranou, podporuje „psychologickou přípravu“ národů „na život v podmínkách nebezpečí a nestability“ a radí jim, aby si připravili třídní nouzové zásoby potravin.

Rozsáhlá destrukce způsobená imperialistickou válkou je navíc rychlým zbohatnutím pro ziskové investice do zničených oblastí. USA, EU a Rusko již zahájily speciální investiční programy pro „rekonstrukci“ Ukrajiny.

Drazí soudruzi, vítězství Trumpa v amerických volbách podnítilo řeči o bezprostřední „převaze míru“, alespoň na ukrajinské frontě. „Dočasné dohody jsou možné mezi kapitalisty a mezi státy,“ napsal Lenin, ale zároveň zdůraznil, že v žádném případě neruší boj za rozdělení kolonií, protože v té době byly koloniemi tři čtvrtiny světa.

Dnes však tento postoj stále platí, neboť místo boje o rozdělení kolonií je zde boj o rozdělení surovin, energií, přepravních cest pro komodity, geopolitické opěrné body a podíly na trhu. Jak zdůraznil Lenin: „V kapitalismu však není možný žádný jiný základ a žádný jiný princip dělení kromě síly (...) Prosazovat ‚spravedlivé‘ rozdělení příjmů na takovém základě je [...] čirá maloburžoazní úzkoprsost, hloupé filistinství. Žádné dělení nelze provést jinak než v ‚poměru k síle‘ a síla se mění s průběhem ekonomického rozvoje (...) Neexistuje a nemůže existovat jiný způsob, jak otestovat skutečnou sílu kapitalistického státu než válkou. Válka neodporuje základům soukromého vlastnictví – naopak, je přímým a nevyhnutelným výsledkem těchto základů“.

Dnes je nutné, aby jak komunistické hnutí v Evropě, tak i lidé na Leninova slova nezapomínali, hodnotili je optikou současného mezinárodního vývoje a odmítali oportunistické vnímání, které převládalo po 20. sjezdu KSSS v řadách mezinárodní komunistické hnutí, které prosazovalo chybné přístupy. Takové přístupy byly těmi, kteří rozdělávali imperialisty na jestřáby a holubice, na válečné štváče a mírotvorce, což znamenalo, že by mohlo existovat něco jako promírový imperialismus, stažení imperialistů z násilných, vojenských prostředků, které, jak Lenin zdůraznil, jsou pokračováním politiky z minulého období.

Bohužel i v řadách mezinárodního komunistického hnutí, zejména po imperialistické druhé světové válce, dominovaly takové mylné představy, na základě kterých, komunistické strany usoudily, že válečné plány kapitalistů bychom prý mohli zkrotit tzv. evropským bezpečnostním systémem!

Dnes některé síly omílají podobné názory na formování „nové bezpečnostní architektury“, NATO „bez vojenských plánů a útočných zbraňových systémů na svém území“, „pro mírovou EU“, „mírový multipolární svět“ atd. jako způsob řešení vojenského konfliktu v Evropě.

Všechny tyto názory nemají žádný vztah k realitě a jsou pro antikapitalistický a antiimperialistický boj dezorientující, protože se snaží prosazovat dojem, že imperialismus by se mohl vzdát válečných prostředků. Je to, jako bychom žádali dravé masožravé zvíře z džungle,

aby se proměnilo v býložravce, a dokonce i v domácího mazlíčka.

Pravdou je, že NATO a EU, jako každá kapitalistická nadnárodní unie, mají hluboce reakční charakter. Nemohou se stát prolidovými, budou i nadále jednat proti právům pracujících a lidským právům a proti lidem.

Leninova pozice, že „Spojené státy evropské jsou za kapitalismu buď nemožné, nebo reakční“, je ospravedlněna. Evropská unie je nadnárodní imperialistická ekonomická, politická a vojenská unie monopolů, která je v rozporu se zájmy dělnické třídy a dalších lidových vrstev.

Nelze ji přelepit náplastí! Stejně jako kapitalismus nelze humanizovat! Protože EU nebyla vytvořena lidmi, ani neslouží jejich zájmům. Naopak!

EU není a nemůže se stát prolidovou. Jejimi cíli jsou koncentrace a centralizace kapitálu, imperialistické války a intervence, podpora strategie maximalizace míry vykořisťování dělnické třídy vedoucí k chudobě, bídě, vysokým cenám, energetické chudobě, uprchlíkům, brutálním represím, profilování (*profilování dat – neoprávněné slučování dat o jedné osobě – pozn. red.*) a antikomunismu. Skandály v korupčních lobby Evropského parlamentu potvrzují jeho reakční charakter jako svaz kapitálu na úkor lidu.

Rezoluce - válečná ultimáta, protilidové předpisy a protipracovní směrnice mají sloužit ziskovosti monopolů a drtit životy a práva pracujících. Dnes se EU snaží převzít vedení v protilidové politice a válkách. To platí bez ohledu na výsledek soutěže mezi buržoazními vrstvami jejích členských států o větší vojenskou nezávislost EU nebo o větší připoutanost k válečnému vozu NATO, která se rozhořela po zvolení Trumpa.

Abyste sloužila dominantním zájmům buržoazních tříd Evropy, zapojila se Evropská unie spolu s USA do války na Ukrajině na straně té části ukrajinské buržoazie, která za použití fašistických sil postupovala v roce 2014 protiústavně k svržení politické moci.

Pro podobné zájmy EU podporuje okupační stát Izrael, který masakruje hrdinný lid Palestiny. Z tohoto pódia v Evropském parlamentu znovu vyjadřujeme svou plnou solidaritu s palestinským lidem a spojujeme své hlasy s masovými dělnickými a lidovými demonstracemi po celém světě na obranu jeho spravedlivého boje za svržení izraelské okupace.

Drazí soudruzi, po ukrajinském útoku daleko na území Ruské federace americkými a britskými zbraněmi a následně změně ruské jaderné doktríny a Putinových prohlášení je více než zřejmé, že nebezpečí zobecnění imperialistické války s použitím i jaderných zbraní roste.

I kdyby bylo dosaženo dočasného kompromisu, nikdo nemůže zmírnit meziimperialistickou konkurenci od obchodu a technologií po vojenské zbrojení. A to platí od Arktidy po Afriku a Indo-Pacifik, včetně vesmíru.

Kromě masakru národů, rozkouskovaní zemí, finanční zátěže pro národy a armády vykořeněných způsobují imperialistické války a intervence EU a imperialistických spřátelených buržoazních vlád ještě větší ničení životního prostředí, na kterém jim tak záleží, což předstírají ve svých „zelených“ prohlášeních.

KKE spolu s dalšími komunistickými a dělnickými stranami v Evropě odmítají všechny záminky používané na obou stranách a vrhají světlo na skutečné příčiny imperialistických válek.

Zintenzivňujeme náš boj proti zapojení našich zemí do těchto válek.

Bojujeme za uzavření základen Spojených států a NATO v Řecku a jinde, za odstranění jaderných zbraní z Evropy.

Vyjadřujeme naši solidaritu s národy Ukrajiny a Ruska, které žily v míru a společně prosperovaly v letech socialismu a nyní prolévají svou krev za velké kapitalistické zájmy.

Jsmo proti rostoucí militarizaci EU prostřednictvím prosazování její takzvané strategické autonomie, která představuje velká rizika národům, jsme proti vytváření vojenských formací, jako je PESCO a armáda EU, a misí jako „Aspides“ v Rudé moře.

Stavíme frontu proti fašismu a všem formám rasismu, proti diskriminaci na základě náboženství, barvě pleti, pohlaví nebo sexuální orientace a odmítáme falešný „antifašismus“ a různé „antifašistické fronty“ používané buržoazními a oportunistickými politickými silami, věznicí dělnické a lidové síly v buržoazní správě, oddělující fašismus od kapitalistického systému, který mu dává vzniknout a v případě potřeby jej používá.

Drazí soudruzi, nárůst vykořisťování pracujících, zintenzivnění flexibilitní a vyčerpávající práce s nelidskou pracovní dobou, která způsobuje úrazy na pracovištích, práce bez práva a kolektivních pracovních smluv, eskalace zastrahování zaměstnavatelů, nízké mzdy v kombinaci s vysokými cenami a vysokým zdaněním lidových vrstev a války přivedly evropské národy do zápasu v ulicích.

Před deseti dny, 20. listopadu, se silnice a náměstí po celém Řecku zaplnily stávkujícími dělníky, což způsobilo zemětřesení s heslem: „Peníze na mzdy – zdraví – vzdělání, pryč z válečných jatek!“

Díky militantní akci odborových svazů, jako byli dokaři v Pireu, se nákladu plnému munice, určenému pro Izrael,

znemožnilo dorazit na místo určení, stejně jako přepravě zbraní NATO a munice určených pro válku na Ukrajině v jiných řeckých městech.

Pokračujeme v boji proti protilidové politice vlády Nové demokracie a ostatních stran systému, proti NATO a EU kapitálu, třídního vykořisťování, monopolů a války!

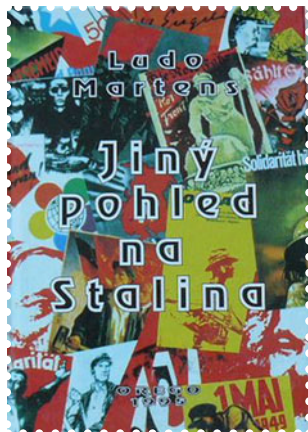
Za odpoutání Řecka od imperialistických jatek, imperialistických plánů a spojenectví s lidmi v naší zemi.

Za Evropu prosperity národů, míru, sociální spravedlnosti, socialismu!

Kráčíme po naší společné cestě třídního revolučního boje až ke svržení kapitalismu a vybudování socialismu – komunismu!

Protože se cesta otevřela a ledy proložené v říjnu 1917 komunisty pod Leninovým vedením jsou pro národy našich zemí stále jediným východiskem.

(Zdroj: *In defence of communism, inter.kke.gr*; Vybrala, přeložila a upravila: Redakce Kominternetu, 24.1.2025, převzato)

Poznámka metěra závěrem

V mozkovém trastu připravujícím Bruselskou deklaraci byli i mnozí účastníci pražských konferencí jako například Harpal Brar (ML KS VB), Michael Opperskalski (Německá KS), Zbygniew Viktor (Polská DS) a další. Hlavním iniciátorem pravidelných konferencí v Bruselu, a nakonec i samotné Bruselské deklarace byl předseda Belgické strany práce Ludo Martens.

Tento velký příznivec Československého komunistického měsíčníku *Dialog*otázky*odpovědi* byl belgický revolucionář, zakladatel a první vůdce Belgické strany práce.

Ludo se narodil 12. března 1946 jako nejstarší syn výrobce nábytku. Vyrůstal ve Winguene v Západních Flandrech v Belgii. Během školy projevil talent v lingvistice a stal se redaktorem novin. Zajímal se také o hudbu a poezii. V roce 1965 nastoupil na Lovanskou univerzitu, kde studoval medicínu a během této doby se stal aktivním členem Vlámské studentské unie.

Po návštěvě Berlína, kde se dostal do kontaktu s marxisticko-leninskými německými studenty, zavedl myšlenku marxismu do belgického studentského hnutí. Byl následně z univerzity vyloučen poté, co napsal článek o pedofilii v církvi v časopise *Our Life*, který na univerzitě vedl.

Byl zcela ovlivněn celoevropským studentským hnutím v roce 1968. A tak ve stejném roce založil skupinu *Všechnu moc dělníkům*, která se v roce 1979 stala komunistickou marxisticko-leninskou stranou pod názvem „Belgická strana práce“. Do roku 2008 pak působil jako její předseda.

Zajímavostí je, že byl posledním komunistickým vůdcem, který se setkal s Kim Ir-senem, dva týdny před jeho smrtí (8. července 1994). Kim mu tehdy řekl: „Ludo, myslím, že je velmi dobré, že jste knihu o Stalinovi napsal. Mám v úmyslu si ji přečíst.“

(Poznámka: Jedná se o knihu *Jiný pohled na Stalina*, kterou u nás v roce 1995 vydalo a dvakrát dotisklo nakladatelství Orego a kterou také autor u nás pokřtil, když zde během sedmi dnů uskutečnil ve 14 městech nekončící besedy s více jak tisícovkou svých čtenářů. S českým vydavatelem, který vydal i další Martensovu knihu *Sovětský svaz a sametová kontrarevoluce*, bylo následně za vydání této knihy, která vyšla již ve dvanácti zemích Evropy, zahájeno trestní vyšetřování a stíhání.)

Ve výše zmiňované knize *Jiný pohled na Stalina*, kterou vydal Martens v roce 1994, tak v úvodu svou motivaci přibližuje slovy: „**Obrana Stalinova díla, v podstatě obrana marxismu-leninismu, je důležitým, naléhavým úkolem při přípravě na**

třídní boj v rámci Nového světového řádu.“

Harpal Brar napsal v Martensově nekrologu: „**Jeho kniha, zatímco vyvracela buržoazní, rádoby profesorské a chruščovovské revizionistické lži o Stalinovi, vynesla současně do popředí brilantnost Stalinova vůdcovství komunistické strany bolševiků a hospodářství Sovětského svazu, které tak monumentálně přispělo k pochodu sovětského lidu vpřed a lidstva obecně.**“

Napsal několik dalších prací o politických dějinách střední Afriky a Sovětského svazu.

V roce 1999 požádal Ludo Martens svou stranu, aby ho uvolnila z postu předsedy, který zastával od založení strany, protože se chtěl věnovat své odbornosti antropologa v Kongu. Žádosti bylo vyhověno.

Za téměř deset let pobytu v Africe, napsal po roce 1999 svou knihu o Laurentu Kabilovi (prezidentu Konžské demokratické republiky) a konžské revoluci a zároveň pomohl položit základy komunistické strany v Demokratické republice Kongo.

Ludo byl zakladatelem a hlavním organizátorem každoročních bruselských májových třídních marxisticko-leninských konferencí vedených v ruském a anglickém jazyce. Obsahově byly podobné těm našim Pražským teoreticko politickým konferencím a těch s mezinárodní účastí se zástupci Belgické strany práce a šéfredaktoři jejich čtrnáctideníku pravidelně rovněž účastnili.

V Bruselu se na konferencích s pomocí nakladatelství Orego a některých poslanců zúčastnili mimo jiné Zdeněk Klanica, Miroslav Štěpán, Milan Krajča, Zdeněk Štefek a anglický učitel a odborářský funkcionář žijící trvale v Čechách a vydávající v Oregu marxistický měsíčník v angličtině „Post Mark“ Kenneth Biggs.

Ludo Martens mluvil vlámsky, valonsky, francouzsky, německy i anglicky a často překvapil auditorium zahraničních delegací bystrostí až trojjazyčného souběžného projevu. Na pozvání MLOKu se u nás zúčastnil májových oslav v roce 1998, kdy se zároveň snažil s dalšími dvanácti zahraničními delegacemi položit základy Nové komunistické internacionále. Bohužel revizionistický přístup tehdejšího vedení KSČM tuto snahu zmařil.

Ludo byl velice skromný člověk. Vystupoval většinou ve svetru a na lidech kteří se s ním nejen u nás, ale po světě setkali, zanechal vždy nezapomenutelnou stopu.

Podle tiskové zprávy *Belgická strana práce* zemřel Ludo Martens po dlouhé vážné nemoci 5. června 2011 ve věku pouhých 65 let.

(MiHav)

Reakce na izraelskou První fašistickou válku

Válka, která má dnes (19. ledna) skončit, se zapíše do dějin jako První Kahanova válka. (*Meir Kahan byl izraelský ultranacionalistický rabín, spoluzakladatel Židovské obranné ligy pozn. překladatele.*) Od všech předchozích izraelských válek se zásadně liší. Jediná válka, která se jí podobala, byla válka v roce 1948, která způsobila Nakbu, ale motivace oné války byly jiné. To byla válka za vytvoření židovského státu; toto je válka za vytvoření fašistického státu.

V Izraeli vzešel Kahanův stát. Umožnila to zločinná bezpečnost Benjamina Netanjahu. Nebyly to jen neonacistické pravicové strany. Byla to především premiérová vlastní strana Likud, která vynesla kahanismus k moci.

Hlubokou změnu, ke které došlo v Izraeli, nejlépe ilustruje válka v Gaze. Téměř vše na ní mělo za cíl uchlácolit fašistickou, rasistickou, transfer obyvatelstva schvalující krajní pravici; a duch kahanismu se zmocnil kontroly nad jejími cíli a chováním. Nešlo jen o rozsah krutosti armády. Šlo především o způsob, jakým se krutost v izraelské společnosti jako celku proměnila v hodnotu, v příležitost, přínos, zázrak. Krutost jako něco, na co lze být hrdý, o co usilovat, co se chlubí a co se chlubí.

Izrael se i ve svých předchozích válkách dopouštěl ohavných činů. Někdy se snažil zapírat, skrývat a lhát, a někdy to dokonce přiznal a styděl se za ně. Tentokrát ne.

Tentokrát mluvčí IDF (Izraelských obranných sil) hrdě prezentuje rozsah destrukce a zabíjení a ohání se jimi jako úspěchy, aby se zavděčila kahanistické pravici, která se stala hlavním proudem. Izrael se stal státem, který usiluje o zabíjení a ničení Arabů výhradně kvůli zabíjení a ničení Arabů. Dříve to tak nebylo a rozhodně na to nebyl pyšný. Je to hluboká změna, kterou se budeme snažit zvrátit. Předpovídá to černou budoucnost.

Když se vynořil Meir Kahane, přivedl s sebou v Izraeli vytvořenou neonacistickou stranu, která na Arabů pohlížela přinejlepším jako na psy. Izrael před ním ucouvl. Mapajský étos „střílení a pláč“ zde stále převažoval, vedle nestrannosti Likudu. Menachem Begin a také první Netanjahuova vláda ji zachovali. Kolaps začal druhou Netanjahuovou vládou a dosáhl svého vrcholu v té současné. Ze všech jeho zločinů je tento největší a neodpustitelný. V první fázi byl fašismus legitimizován a vybělen.

Politiku a média infiltrovaly hlasy, které nikdy předtím nebyly považovány za legitimní. Brzy byly nejen legitimní, ale byly

i hlasem izraelských mas a také vlády a armády. V rozhlasu a televizi lidé říkali: „V Gaze není nevinných“ a mluvili o (šťastném) právu a povinnosti všechny zabít, se stejnou lehkostí, s jakou diskutovali o počasí.

Starší reportéři odhalili názory, které kdysi skrývali, když si uvědomili, že je to nejen přípustné, ale i prospěšné pro ně. Od Amita Segala a Cvi Jehezkelioho až po Almoga Bokera se zrodili fašisté. Takový diskurz v Izraeli dříve jednoduše neexistoval a nemá místo v žádné demokracii. Mezitím byly umlčeny protiválečné hlasy. Dokonce i soucit a lidskost byly zakázány. Převzetí veřejné konverzace bylo dokončeno.

Během dlouhých měsíců války se stal kahanismus dominantním hlasem Izraele a jeho armády. Nebyl už žádný rozdíl mezi veliteli, kteří se vynořili z prohnilé půdy osad, a jejich protějšky z „krásného“ Izraele. Všichni dělali vše v duchu Kahaneho, bez výjimek a bez odpůrců. Potěšení Bezalela Smotriche a Itamara Ben-Gvira bylo cílem. Stačí jim dát nekonečnou míru krve, po které touží.

Dohoda o rukojmích byla o měsíce odložena. Gaza byla zcela zničena, celé oblasti byly očištěny od lidí a desetitisíce byly zabity. To vše pro uspokojení ducha Kahana a jeho pozemských zástupců v kabinetu.

Je ironií, že První Kahanova válka nyní končí odstoupením Otzma Jehudita z vládní koalice, jejíž vůdce již slíbil, že se vrátí, až bude genocida obnovena. Ale pozdvižení bylo dokončeno, už není potřeba Ben-Gvira a jemu podobných. Netanjahu a Likud jsou dostatečně kahanisté, aby pokračovali v uskutečňování Kahanovy vize. Už není ani potřeba čmárat na stěny „Kahane měl pravdu“.

Gideon Levy je sloupkař a člen redakční rady listu Haaretz, kam vstoupil v roce 1982 a čtyři roky byl zástupcem šéfredaktora. Je nositelem ceny Euro-Med Journalist Prize za rok 2008, Leipzig Freedom Prize (Lipské ceny svobody za rok 2001), ceny Svazu izraelských novinářů za rok 1997 a vyznamenání Sdružení lidských práv v Izraeli za rok 1996.

Ve vydavatelství Verso vyšla jeho kniha *The Killing of Gaza: Reports on a Catastrophe* (Zabíjení v Gaze: Reportáže o katastrofě).

Gideon Levy

pro deník Haaretz, 19. ledna 2025

Z elektronické verze listu *The Portside* (<https://portside.org/2025-01-23/no-innocents-gaza-reflecting-israels-first-fascist-war>) z 23. ledna přeložil **Vladimír Sedláček**

»V Gaze není nevinných«

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska zcela jednoznačně a zásadně odmítá vládní změnu přízná-

vání a výplaty sociálních dávek, neboť ji vnímáme jako protiprávní, neústavní zavádějící do české společnosti nepřijatelný majetkový cenzus, který napříště bude posílat stále více a více lidí na hranici a pod hranici chudoby a devastovat lidskou důstojnost.

Pravicová koaliční vláda připravila sloučení stávajících čtyř sociálních dávek v tzv. „superdávku“ s doplněním tzv. „motivačního bonusu“ pro pracující. Jde o výrazný asociální krok současné pravicové vlády.

Dále omezila nároky pro přiznání sociální dávky a podmínila jej principem kolektivní odpovědnosti domácností.

Zavedla normativní náklady na bydlení, kde stát stanoví limity pro uznatelné

Nechceme vládní „revoluční“ změnu sociálních dávek

náklady na bydlení, v praxi to však znevýhodní nízkopříjmové domácnosti, které budou platit vyšší než stanovené náklady.

Tato nová vládní pravidla však pracují s nejasně definovanými právními pojmy, což v praxi povede k neodborným rozhodnutím, výkladům a soudním sporům, než se praxe na základě judikátů ustálí.

Co je naprosto nepřijatelné, je princip „kolektivní viny“ jako nový sociální standard. Napříště se situace žadatele nebude posuzovat podle jeho individuální situace, ale podle příjmů všech členů domácnosti. Toto vnímáme jako hrubé porušení Listiny lidských práv a svobod.

Rovněž odmítáme „majetkový test“, který pod rouškou slov, „že pomoc má

jít nejpotřebnějším“ nahradí individuální posouzení podmínek žadatele rigidním majetkovým testem, který zavádí pojem „nadměrný majetek“. Nucený prodej majetku nahraje dále spekulantům s lidskou chudobou.

Změny v posuzování a přiznání sociálních dávek tak nepomohou potřebným, ale „promyšleně“, aniž by šlo stát nařknout ze „sociální čistky“, velký počet žadatelů vyloučí z jakéhokoliv nároku na sociální dávku.

Z těchto důvodů OS ČMS zásadně odmítá vládní reformu sociálních dávek, odmítáme princip kolektivní viny a majetkových cenzus.

Stop chudobě – každý má právo na důstojný život!

OS ČMS

V Praze, dne 17. února 2025

Ukrajina - překrásný Kyjev, nádherné další oblasti Ukrajiny - s nimi spojeni i moji skvělí spolužáci, kamarádi, velmi blízcí lidé - to jsou moje živé a krásné vzpomínky na studentská léta. Studovala jsem v Kyjevě od roku 1975 do roku 1979 a prožívala zde nezapomenutelná a nádherná studentská léta.

Bylo to velmi cenné a nesmírně inspirující období, strávené se skvělými a dobrosrdečnými lidmi.

S mnohými udržuji kontakt dodnes a jsem za to velice vděčná. Určitě mi není jedno, jak tam dnes žijí, co se s nimi děje, jak zásadně se změnila celá jejich situace a tamější život. To, co se dnes na Ukrajině děje, je nejen tragédií pro tuto zemi, ale i pro celé Rusko a jeho obyvatele. Přetahovaná o Ukrajinu je nebezpečnou hrou. Bylo velmi nezodpovědné slibovat Ukrajincům vstup do NATO a vůbec celé „východní“ rozšíření NATO až k samým hranicím Ruska.

Nechápu neustálou boječtivost našich politiků a mediálních mágů! Jejich politická zaslepenost, omezenost a zbabělost zásadně oddalují mírová jednání.

Není to náhodou i proto, že všichni ti magnáti včetně našich politiků a pana prezidenta dobře vědí, že sami bojovat nebudou?

Že stačí řinčet zbraněmi a dodávat zbraně za nás - peníze daňových poplatníků?

ně pana prezidenta a další celebrity. Ti všichni by se měli zajímat o jiné priority, než je zbrojení Ukrajiny, válečné výdaje a eskalace války. Prioritní by měly být naše národní problémy a zájmy.

Definitivní STAČILO současné české vládě!

Neničit naši bývalou fungující energetiku, nevyvážet levnou energii, neničit ekonomiku, zemědělství, zdravotnictví, školství a tak dále.

Naše válečné výdaje stále stoupají a svádění všeho na Putina už nezabírá. Do našich peněženek nesahá Putin, ale pouze stále víc a hlouběji Petr Fiala.

Ten se svojí vládou řeší škodlivé nesmysly - viz třeba debata o výpovědi bez udání důvodů, témata o euru, předělání struktury naší ekonomiky na „mozkovnu místo montovny“ a podobně.

Jak chce pan Fiala dosáhnout německých platů, když prioritou číslo jedna je neustálé zbrojení, finanční podpora Ukrajině a pomoc Ukrajincům u nás?

Naše krize se stále prohlubuje a životní úroveň stále klesá.

Tato vláda likviduje střední vrstvu, vrhá lidi do energetické bídy a žádný podstatný problém nevidí. Vůbec ji netrápí faktická stagnace hospodářského růstu, zmíněná likvidace průmyslu, pád stavebnictví, katastrofální situace na trhu s bydlením, zvyšování cen potravin...

Její hlavní zájem se orientuje pouze na Ukrajinu, případně Izrael. Vážnými ekonomickými problémy se fakticky nikdo nezabývá.

Je nejvyšší čas definitivně ukončit tuto válku a přestat vyzbrojovat Ukrajinu. Tato činnost válku jen prodlužuje a znamená naší i evropskou ekonomickou likvidaci.

A nejhorší na tom je to, že ze zbytečných ztrát na životech a zmrzačených lidí válkou na Ukrajině bude obviněno Rusko.

Jsem z toho opravdu velmi smutná a nesouhlasím s tím!

Bohužel, většina naší špatně informované, zmagožené a zmanipulované populace tomu však uvěří.

A proto NEMOHU MLČET a ŘÍKÁM této zrůdné a prolhané vládě DEFINITIVNÍ - STAČILO!!!

Roberta Flowerová

Rada ústředního zastupitelstva Odborového sdružení Čech, Mo-

ravy, Slezska **rozhodla** na svém zasedání dne 8. února 2025 o **vyhlášení stávkové pohotovosti pro celý odborový svaz.**

Odborové sdružení Čech, Moravy, Slezska se vyhlášením stávkové pohotovosti připojuje k dalším odborovým svazům, které tak dávají najevo připravenost přistoupit k **vyhlášení generální stávky**, a tak vyjádřit rozhodný protest proti projednávané novele zákoníku práce zejména snaze uzákonit dětskou, práci od 14 let věku a zavedení dání výpovědi z práce bez udání důvodů.

Jsme připraveni přistoupit k vyhlášení generální stávky a ostatním formám zaměstnaneckých protestů, pokud tyto

Vyhlášení stávkové pohotovosti **pravicové návrhy na liberalizaci pracovního práva budou přijaty.**

Vyjadřujeme tak rozhodný protest proti těmto vládním snahám a snahám vládních koaličních poslanců ODS, TOP 09 a STAN liberalizovat pracovní právo, ztížit výrazně pracovní pozici a ochranu zaměstnanců a vykročit cestou novodobého otrokářství.

Budeme hájit práva a postavení zaměstnanců všemi dostupnými prostředky!

V Praze 8. 2. 2025

Dana Linhartová
výkonná tajemnice OS ČMS

Stanislav Grospič
předseda OS ČMS

„ANO si to musí uvědomit. Do roku 2030 nastanou velké geopolitické změny“, sdělila advokátka **Miroslava Hustáková** ParlamentnímListům.cz.

„Nemyslím si, že orientovaný politik se domnívá, že Evropská unie má dlouhého trvání. Po zvolení Trumpa se rozpad Evropské unie ještě urychlí a je třeba se na to připravovat už nyní. Jsou to nezvratné procesy, které můžete zpomalit, nebo urychlit, ale zastavit už ne. Pokud si tento fakt úzké vedení ANO konečně uvědomí, tak může být pro tuto zemi užitečné,“ apeluje na hnutí Andreje Babiše.

Paní doktorko, vy se nedržíte stranou politiky. Poskytujete legislativní poradenství zákonodárcům a dvakrát jste kandidovala do Senátu. Dáváte najevo, že Fialova vláda není zrovna vaší oblíbenou vládou. Působí na vás tedy lépe Andrej Babiš, Kateřina Konečná, Tomio Okamura nebo jiný lídr opozice? Má někdo vaši důvěru?

Před 20 léty jsem bohužel měla možnost poznat na vlastní kůži obsah pojmu mafie, tedy zločin prorostlý do státního aparátu. V době, kdy u nás působil Krejčíř, jsem se snažila ochránit před ním a jeho kumpány své klienty a poznala, že důvěra v orgány činné v trestní řízení, natož politiky, se nevyplácí. Proto důvěrou ke komukoliv z této sféry velmi šetřím.

Čili pokud by vládu – jak to vypadá podle průzkumů – sestavovalo ANO, jaká vláda to má být a co má dle vás dělat?

Najít Českou republiku na glóbusu, podívat se, jak jsou proti nám velké USA, Čína a Rusko a uvědomit si, že dělat užitečného idiota komukoliv z nich nikdy nebylo, není a nebude pro naši zemi dobré.

Zajistit si skutečné vojenské, ekonomické analýzy sil ve světě a zařadit se podle toho. BRICS už předešel G7, dochází ke skutečnému osvobození Afriky od kolonizátorů Západu, ten tím ztrácí levné zdroje surovin. Ekonomika Západu se musí logicky dále propadat, a to jsme ještě nedostali sankce ze strany Ruska. Prezident Putin řekl, že dostaneme sankce až po skončení vojenské operace. Asi bude rozdávat „ceny“ podle míry účasti na straně Ukrajiny.

Politik není umělec, aby napsal operu, která si najde diváky až za sto let. Pokud jste v mezinárodních politických a vojenských strukturách, které jsou nepřátelské k jiným uskupením, tak se máte chovat podle toho, jaké skutečné místo v nich zaujímáte.

Jedna věc je, že se tady v médiích lže, lidem se záměrně neříká pravda a druhou věcí je, že politik má faktickou situaci znát a nedělat užitečného idiota těm, kteří nás nikdy nepovažovali za rovnocenné partnery.

Nemyslím si, že orientovaný politik se domnívá, že Evropská unie má dlouhého trvání. Po zvolení Trumpa se rozpad Evropské unie ještě urychlí a je třeba se na to připravovat už

nyní. Jsou to nezvratné procesy, které můžete zpomalit, nebo urychlit, ale zastavit už ne. Pokud si tento fakt úzké vedení ANO konečně uvědomí, tak může být pro tuto zemi užitečné.

Co měla Fialova vláda dělat lépe? Tvrdí, že zdědila zemi po Babišově zvládnutí covidu s rozvrácenými financemi a poté čelila válce na Ukrajině, přílivu uprchlíků a energetické krizi.

Nemyslím si, že oni jsou schopni dělat cokoliv lépe. Pokud by chtěli této zemi opravdu pomoci, bylo by nejlepší podat demisi a vyhlásit nové volby.

Pokud mluvíme o válce na Ukrajině, tak vy jste i během ní navštívila Rusko. Nejsme samozřejmě „cestovatelský magazín“, nicméně co jste v Rusku viděla, co vám lidé říkali „o situaci“, jak se říká, a co jste slyšela o Česku?

V Rusku jsem nedělala žádný průzkum mínění. V posledních letech tam jezdím v první řadě sbírat materiály na moji další

knížku, která nemá s politikou nic společného. Létám tam ale už docela dlouho, setkávám se s desítkami lidí, tak snad na to mohu odpovědět. Po zahájení vojenské operace na Ukrajině je tam cítit mezi lidmi uvolnění napětí, které tam bylo od protiústavního převratu v Kyjevě – Majdanu 2014. Miliony občanů Ukrajiny utíkaly ze své vlasti do Ruska, v Oděse upálili za živa 52 Rusů (poznámka metěra – 56 rusky mluvících Ukrajinců) a Západ se

svými hodnotami mlčel. Další zvěrstva, které se tam děla vůči nepohodlným občanům, se nám tady neukazovala, lidé o nich v Evropě nic nevědí. Prohlášením Merkelové, že Minské dohody byly jenom naoko, aby mohli dozbýřit Ukrajinu, u ž byl vztah Rusů k nám vyřešen a naše názory je dále nezajímají. Už nám nevěří. Podpis Istanbulské dohody na jaře 2022 a její následné rozervání Zelenským považují za slabost Putina, která se dodnes zneužívá proti Rusku a o žádné příměří už nestojí. Chtějí kapitulaci kyjevského režimu.

Celkově bych řekla, že Rusové znají všech pět cílů vojenské operace na Ukrajině, i pět fází. Vědí, že jsou teprve mezi třetí a čtvrtou fází a pro ně není tak důležitý čas konce, jako splnění všech pěti cílů. Oni jsou trpěliví, vylučují, že by pro délku trvání války na Ukrajině svrhli Putina. Já denně sleduji analytiku z různých států světa, jsem schopna jim v klidu argumentovat. Samotnou Českou republiku zahrnují do Západu, neznají naše politiky. Je smutné, že jsem zatím nezaznamenala jediného analytika v českých médiích, že by rozebral všech pět cílů, a tím by vysvětlil, proč se válka tak protahuje. Třetí cíl se týká i České republiky, ale to asi naše politiky vůbec nezajímá, osobně by mne zajímalo, zda všechny cíle vůbec znají, když už je média úspěšně před občany tají.

Evropská unie nebude mít dlouhého trvání

Napsali jste nám

Máte dojem, že vzbuzuje důvěru výrok Donalda Trumpa, že válku na Ukrajině vyřeší do několika dnů?

Svět je zcela jiný než v době, kdy Trump před čtyřmi roky opouštěl Bílý dům. Vlak se světovými lídry je už obsazen třemi slony - Čínou, Indií a Ruskem, a místo, které je vyhrazeno pro USA, se mu asi líbit nebude. Naivní představy mnohých, že se podepíše příměří, podle kterého Rusko obdrží Doněck, Luhansk, Záporoží a Cherson, zbytek bude mít ukrajinský režim, jsou nerealizovatelné.

Hned při zahájení vojenské operace vysvětlovali vojenští analytici, že Západ bude chtít po připojení Donbasu příměří, aby se dozbrojil a na Rusy poté zaútočil.

Nakonec po internetu koluje zasedání rakouských poslanců, kde si rozdělují mapu Ruska na šest částí. Toto Rusové vědí, proto je prezident Putin pravidelně tázán, zda nezměnil cíle a on opakuje, že operace bude trvat do splnění všech cílů.

Nepochybně to Trump už ví a prohlásil, že Ukrajina je problém Evropy a Spojené státy se v tom dále angažovat nechtějí.

Rusko po porušení Budapeštských dohod ze strany Ukrajiny se už jimi necítí být vázáno. Ukrajina se tam zavázala, že bude neutrální zemí a Rusko zase uznalo její hranice. Ukrajina si statut neutrálního státu změnila, žádá o vstup do NATO a Rusko se tedy už necítí být těmito dohodami vázáno a hranice Ukrajiny už neuznává.

Trump se zatím pokusil rozbít jednotu členů BRICS proti sobě, pozval prezidenta Číny na inauguraci, ale ten to podle médií odmítl. Naopak Čína vydala obligace ve stovkách miliard dolarů, chystá se na ekonomickou válku s USA.

Zatím není jasné, zda se bude chtít Trump připojit k ostatním světovým lídrům a přijet 9. května do Moskvy. Pokud nebude chtít přijet, tak se jeho osamocení v pomyslném vlaku světových lídrů ještě prohloubí.

Trump určitě bude chtít USA zachránit od prohlubující se ekonomické krize. Jsou suroviny, které musejí dovážet a kvůli tomu nebude riskovat úplný rozkol se státy BRICS.

Nakonec – kdo by teď za Ukrajinu měl nějaké příměří podepisovat?

Ústavní soud Ukrajiny už v březnu 2014 vydal nález, že mandát prezidenta je pouze 5 let. V Ústavě Ukrajiny je v článku 112 napsáno, že v případě uplynutí mandátu prezidenta přecházejí jeho pravomoci na předsedu parlamentu – Nejvyšší rady.

V případě vojenského stavu se podle čl. 83 ukrajinské ústavy prodlužuje mandát poslanců Nejvyšší rady až do dalších voleb. Tedy je zajištěno, že výkon pravomocí prezidenta má vždycky kdo vykonávat.

Od 20. května 2024 je to na Ukrajině předseda parlamentu. Zároveň je vyřešeno i to, že v době vojenského stavu se nesmí měnit ústava, nekonají volby prezidenta, do Nejvyšší rady ani do místních zastupitelstev. (Zákon č. 389, O právním režimu vojenského stavu, článek 19.)

Pokud Zelenskyj podepsal jakoukoliv smlouvu od 20. května 2024, tak je absolutně neplatná, protože už není prezidentem. Je to stejné, jako by to za Českou republiku podepsali prezident Zeman nebo Klaus.

Na ukrajinském youtubekanálu ukrife.tv sdělil Vadim Karasjov, že už mají seznam hlavních zlodějí, kteří rozkradli miliardy dolarů pomoci Ukrajině a budou chtít, aby je Trump dal stíhat.

Pokud bude chtít Trump ukončit angažmá USA na Ukrajině, lehce to svým voličům vysvětlí. Dali jsme jim 350 miliard, u nás jsou miliony bezdomovců a oni si za naše peníze postavili paláce a koupili jachty.

Existuje ještě vůbec možnost, že by se obnovily původní ekonomické vztahy s Ruskem ve smyslu dodávání surovin nebo kulturní vztahy? Vždyť ruské suroviny nechceme a zakázali jsme koncert i té Anně Netrebko, Valerije Gergijeva nebo Alexandrovce tady dnes též nechtějí.

Hlavním dodavatelem plynu je Rusko stále, kdo tvrdí opak, je buď sám lhář, nebo opakuje lži některých politiků. Pokud Fico řekl, že mu za souhlas se vstupem do Evropské unie nabídl Zelenský půl miliardy dolarů a naši politici o úplatku nic neříkají, tak bych musela mít vymazanou paměť 20 let, neblahé osobní zkušenosti z této sféry, abych věřila, že jejich upjaté zastupování banderovského režimu na úkor zájmů občanů České republiky je pouze z upřímné nenávisti k Rusku.

Co se týká možnosti obnovení ekonomických vztahů, nedávno měl Putin setkání s německými podnikateli a přímo se je ptali, zda je znovu pustí na ruský trh. On jim odpověděl, že je nikdo nevyháněl. Budou mít problém s návratem jen z toho důvodu, že jejich místa už zaplnili jiní dodavatelé a bude těžké se vrátit z důvodu konkurence.

Z Ruska ale všechny západní firmy neodešly. Mám známého, který je ředitelem americké firmy vyrábějící v Moskvě filtry. V létě jsem se bavila s ředitelkou Čajkovského sálu v Moskvě. Té vyhovuje, že mohla dát šanci vynikajícím ruským umělcům v tak prestižním místě. Díky sankcím má skvělé umělce za mnohem nižší cenu, kvalita koncertů je na velmi vysoké úrovni, koncerty má vyprodány i bez umělců ze Západu.

Od zástupců vlády slyšíme, že Rusko nejenže zaútočilo na Ukrajinu (což zaútočilo), ale chystá se na válku s NATO a podkopává demokratické instituce u nás. Jak na toto reagovat?

Třetím cílem vojenské operace na Ukrajině je splnění dohod při rozpouštění Varšavské smlouvy, kterou dali Američané Gorbačovovi. Tedy, že tyto státy zůstanou neutrální. Všechny státy tyto dohody porušily, vešly do NATO, tím se nepřátelské vojenské uskupení přiblížilo k hranicím Ruska. Putin chce, aby se tato dohoda námi naplnila.

Tu můžete splnit jen dvěma možnostmi: Buď my vystoupíme, nebo USA odejdou z NATO, což je reálná možnost, protože Trump o členství nestojí. NATO bez USA ztratí význam.

Tento fakt pochopili už Fico i Orbán. Porušení dohod chtějí napravit, a to je skutečný důvod jejich nenávisti ze strany válečných štváčů.

Poláci mají největší armádu, jen pěchota má 300 tisíc vojáků, ale Tusk vyčkává, odmítl žádost Macrona, aby jeho vojáci šli na Ukrajinu. On plány Ruska zná a přímé angažmá proti Rusku by Polákům znemožnilo získat zpět Lvov.

Zbývá už jen Česká republika. Ta nemá šanci získat z rozpadlé Ukrajiny žádné území, ale její politici jsou velkou šancí k provokacím Ruska. Dělalí užitečné idioty světovému vojenskému komplexu v naději rozšíření války dále do Evropy. Naposledy zavraždění ruského generála Kirilova plastickou trhavinou a sdělení atentátníka, že měl dostat azyl v Česku nejde vyhodnotit jinak, než že naši politici neskutečně touží po tom, aby např. na letišti v Mošnově přistál za odměnu ruský Orešnik.

Docela mne překvapilo prohlášení generála Koudelky, který jako šéf kontrarozvědky varoval před sbírkou na plastickou trhavinu. Podle něj taková akce přímo ohrožuje bezpečnost naší země a netušila jsem, že s ním někdy budu muset souhlasit. Vojenský průmyslový komplex jako korporace řídící NATO chce mír stejně jako farmaceutické firmy chtějí, abyste byl zdravý a nepotřeboval žádné léky.

Je to bolavé téma, ale ve veřejném prostoru existuje jistá nechuť k ukrajinským uprchlíkům u nás. Opozice apeluje, ať se vláda stará o Čechy a až pak o Ukrajince. Co vláda udělala špatně kolem pomoci těmto ukrajinským uprchlíkům? A máme je už považovat za součást naší společnosti, která od nás už nezmizí?

Zcela odmítám, že naše společnost je xenofobní! Dokazuje to náš vztah k Vietnamcům. Ty od Čechů poznáte mnohem snáze, přesto zde k nim není žádné znechucení. Kdo chce pracovat, neparazitovat na naší společnosti, toho Češové nevyhánějí. Osobní zkušenosti s mnohými Ukrajinci mají naši občané jiné, proto i ti, co se o politiku vůbec nezajímají, k nim mají výhrady.

S ukrajinským režimem je problém, že mají ulice pojmenované nejen po Banderovi, ale i po nacistovi Romanu Šuchevičovi. Proto těm, co se o politiku zajímají, je zbytečné tvrdit, že kyjevský režim nemá nic společného s nacismem. Je to stejné, jako by v naší zemi byly ulice Gottwaldovy a tvrdili bychom, že nemáme nic společného s komunistickým režimem. Je to naše země, země česká. Kdo tu chce žít, měl by se přizpůsobit nám, a ne my jemu.

Jaké správné otázky si má klást český občan na prahu roku 2025?

Rok 2025 bude politicky velmi bouřlivý doma i v zahraničí. Čekají nás nejen volby do Poslanecké sněmovny, ale i na mezinárodní scéně se budou dít změny, které se nás budou velmi dotýkat. Celý proces změn bude trvat až do roku 2030. Já osobně nevidím žádného českého lídra politické strany, který by se choval v souladu s reálnou situací ve světě, která není pro Západ příznivá. Chovají se, jako by existoval svět od Slovenska po Francii a USA.

Analytici, které si zvou média, mají za úkol plivat na Čínu a Rusko, znevažovat státy BRICSu. Nikoho, kdo by chtěl reálně zhodnotit tristní stav Západu, do studia nepustí.

Proto pro zachování zdravého rozumu by lidé neměli brát vážně česká média, měli by omezovat jejich sledování a spíše se snažit zapnout analytickou část mozku, hledat jiné zdroje informací, než jsou oficiální.

Český občan má minimální vliv na politiku české země a nulový na politiku světovou. Přesto jeho život velmi ovlivňuje.

V roce 2014 jsem po Majdanu napsala, že to je začátek konce Ukrajiny. Jak uměle vznikla, tak zanikne. Nemůžete v pozici občana odhadnout čas, kdy se to stane. Mají na to vliv světové procesy, které se nezveřejňují.

První část Ukrajina už ztratila. Totéž platí o Evropské unii. Je vybudována v rozporu se základními zákony existence lidstva, a proto musí logicky zaniknout. V každém systému, který má být pro jeho členy pozitivní, musíte každý prvek nechat se přirozeně rozvíjet, nesmíte zneužívat svého postavení. Systém postavený na ničení národních ekonomik, snaže odstranit řádně zvolené politiky, kteří si dovolí obhajovat zájmy občanů, nemá budoucnost.

Nevím, jaké otázky si má občan klást, ale určitě by si měl uvědomit, že naši předkové nám zanechali zemi, kde Češi žijí přes tisíc let a naší povinností je ji uhájit proti všem, kteří by nám chtěli vnucovat svůj způsob žití, nebo nás dokonce zatáhnout do války.

Nebudujeme své domovy, abychom si je v zájmu cizích mocností měli nechat zničit. Kdo tak touží po válce, po světě je jich dost, může si vybrat a jít tam, kde se bojuje.

Netahat válku k nám. V zájmu Čechů je mír.

Miroslava Hustáková
pro ParlamentníListy.cz; 7. ledna 2025

Dnešní svět je plný ideologických nástrah, který by měl každému být schopný bez problémů překonávat. Kdo by se snad náhodou neorientoval v současné naprosto přehledné sociopolitické situaci ve světě, pro toho mám pár vysvětlivek.

Rasismus je obecně špatný, ale záleží na tom, proti jaké rase. Rasismus proti bílým je v pořádku, zatímco proti jiným rasám je nechtěný. To, že rasismus proti jedné rase je špatný a proti jiné rase dobrý, v žádném případě nelze považovat za rasismus - pro případ, že by někoho tak odporná myšlenka náhodou napadla.

Terorismus je obecně špatný, ale záleží na tom, kdo ho provádí. Když je to Izrael, USA nebo země NATO, tak je to v pořádku a vlastně to vůbec není terorismus. Je to takzvaná „boj za svobodu“, i když je někdy náročný přijít na to, o čí svobodu se vůbec jedná. Když je to Palestina, Irán, nebo nejdě bože to odporný Rusko, tak je to ten nejhorší terorismus a je třeba všechny ty hajzly povraždit!

Válka je obecně špatná, ale záleží na tom, kdo ji vede. Když jsou to Rusové, co mluví ukrajinsky, tak je dobrá, ale když jsou to Ukrajinci, co mluví rusky, tak je špatná. (Hlavně si to proboha neplette, nebo vás zavrou!) Když válku vede kolektivní Západ, tak je svatou povinností všech lepšolidů chtít víc války, a neexistuje potom nic horšího než mír. Fuj!

Dezinformace jsou obecně špatné, ale záleží na tom, kdo je šíří. Když je to vláda, masmédiá nebo nadnárodní organizace KoZa, tak je to naprosto v pořádku a je zakázáno na to poukazovat. Když je to normální člověk, tak je třeba na něj aplikovat ty nejtvrdší tresty (proti kterým jsou vláda a masmédiá našťástí na 100% imunní). O tom, co jsou dezinformace, rozhodnou ti, co mají dovoleno je šířit, a někdy se to dost často mění. Je nutný být ve střehu.

Totalitní režimy jsou obecně špatné, ale záleží na povaze toho režimu. Když je to proamerická totalita, tak je to v pořádku a považuje se za demokracii. Když je protiamerická, tak je to ta špatná totalita, i kdyby to ve skutečnosti byla demokracie. Mimoto, diktátor se pozná podle toho, že neleze do prdele americkému prezidentovi. (Jak se chová k vlastním lidem, je irrelevantní.)

Falšovat volby je obecně špatný, ale záleží na tom, kdo to dělá. Když je to americká Deep State, vlezdobrešky v ČR nebo Makaroni a podobný poskoci, tak je to v pořádku. Když je to Putin, tak je to super-zločinec, i když zrovna ve skutečnosti nic takového nedělá. Zfalšovaný

jsou hodní. Je třeba se udržovat v obryse.

Mlátit ženský je obecně špatný, ale záleží na tom, kdo to dělá. Když je to úchyl, co se prohlásí za ženu, přestože má prokazatelně chromozomy XY, tak je to naprosto v pořádku a může za to dostat i medaili. Výjimky se taky udělují politikům a jejich příbuzným.

Pedofilie je obecně špatná, ale záleží na tom, u koho se vyskytne. Když je to někdo mocnej a bohatej, tak je to v pořádku a říká se tomu „sexuální orientace“, což je samozřejmě dobrá věc, kterou je nutný z plna hrdla podporovat.

Znásilnění je obecně špatný, ale záleží na tom, kdo se ho dopustí. Když jsou to vojáci Izraele nebo NATO, nebo někdo bohatej z kolektivního Západu, tak je to v pořádku a vlastně to není „znásilnění“. Je to jen naplnění normálních lidských potřeb, kterým v demokratické společnosti nikdo nesmí stát v cestě.

Nenávist je obecně špatná, ale záleží na tom, kdo koho nenávidí. Když je to zelená guma „plkovník“ Foltýn nebo imbecilní prasátko Pavlík Novotný, tak je to v pořádku a je to jen „svobodný vyjádření názoru“. Naproti tomu, když vy nebo já vyjádříme svůj názor, tak je to ta špatná nenávist, za kterou můžeme jít do vězení, protože na názory „sviní“ se žádná svoboda nevztahuje. Nenávist k Rusku nemůže být nikdy za žádné okolnosti špatná a kdo by se snad proti takové nenávisti vyhrozoval a nabádal lidi k toleranci a mírumilovnosti, ten je nenávistná svine.

Lhaní je obecně špatný, ale záleží na tom, kdo lže. Když jsou to politici a média KoZa, tak je to v pořádku a vůbec to není lhaní - oni se vás jen snaží chránit před „špatným názorem“, což vy vůbec patřičně neocetňujete. Když jsou to politici a média Ruska, tak je to obrovský nebezpečí, proti kterému je nutný zasáhnout všema způsobama, i kdybychom si měli hodit atomovou bombu na vlastní hlavu, protože dál nedohodíme. (Ono se to k těm zatraceným Rusákům časem dostane.)

Tak snad to všichni chápou. Není to zase taková věda. Je to všechno v podstatě jednoduchý a jasný a nikdo by se v tom neměl ztrácat.

Převzato, 15.10.2024, Antivirus

Prase, aby se v tom vyznalo..., ale vy byste měli

volby se poznají jednoduše podle toho, že nemají proamerický výsledek, protože to je jedinej správný výsledek všech voleb.

Komunismus je obecně špatný, ale není komunista jako komunista. Špat-

ný komunista jako Josef Skála patří do vězení, zatímco správně uvědomělí rozvědčíci a převlíkači kabátů patří na Hrad. Svůj komunismus si prostě musíte umět správně načasovat a v případě potřeby se k němu včas přestat hlásit.

Nacismus je obecně špatný, ale není nacistka jako nacistka. Ukrajinské naci-

ta je ten nejlepší nadčlověk všech dob, zatímco Putlerovi „nacisti“ jsou ty nejhorší zrůdy a jejich nechutný řeči, že ve skutečnosti proti nacismu bojujeme, nesmíte poslouchat. Německý nacisti byli za druhý světový války zlí, ale dneska už

INSTITUT ČESKÉ LEVICE

Politických vězňů 1531/9, Praha 1

pořádá

spolu s OV KSČM Praha 1, Praha 6, Praha-východ a KSM

ve čtvrtek 6. března 2025 od 15,30 hodin

ve své zasedací místnosti (II. patro, č. 116)

panelovou diskusi**Covid-19 a lekce, které by neměly zapadnout****Diskusi uvedou:****Prof. RNDr. Jaroslav TURÁNEK, DrSc.****Prof. MUDr. Jan ŽALOUĐÍK, CSc.****RNDr. Tomáš FÜRST, Ph.D.**Diskuse bude zpřístupněna i na YouTube
a spřátelenými alternativními médii.**PhDr. Josef Skála, CSc., ředitel****Výzva členům a přátelům
Klubu českého pohraničí**

V sobotu 15. února 2025 se v Praze sešli členové redakce a redakční rady spolu s dopisovateli klubového zpravodaje Hraničář.

Tento zpravodaj je důležitým prostředkem k informovanosti a uplatňování vlivu Klubu českého pohraničí ve společnosti.

Účastníci setkání vyzývají, aby každý člen KČP získal do konce roku 2025 alespoň jednoho nového předplatitele Hraničáře.

Dále vyzývají k tomu, aby každý člen KČP získal do XII. národního sněmu v roce 2026 alespoň jednoho, pokud možno mladšího, člena Klubu českého pohraničí.

Účastníci setkání, v Praze 15. 2. 2025

Poznámka metéra ke dni

Jak neplatit televizní poplatky

Porouchala se mi televize. Její místo na policiče zaujala kniha. Televizi, příkladně Českou, v lečem včetně aktuálnosti předčí a neplatí se z ní poplatky.

Čtu ji denně, poučím se i zasměji. Defilují v ní Pavlové, Fialové, Vystrčilové, Pekarové – Adamové, Rakušanové, Lipavští a jiní. Je od Haška a má název Osudy dobrého vojáka Švejka...

S. Zeman**Dovolujeme si vás pozvat na akci, kterou pořádáme
v rámci 80. výročí osvobození Československa
v roce 1945 a Mezinárodního dne dětí****„MÁMO, TÁTO, BABI, DĚDO – POJEĎTE S NÁMI
TRAMVAJÍ.“****Jízda Prahou****STŘEŠOVICKÁ VOZOVNA MUZEA DPP****PATOČKOVA 6 PRAHA 10:00 HODIN****JÍZDA 8. června 2025**

Cena jízdného: 6 – 120 let 90,00,-Kč na osobu

Číslo účtu pro uhrazení (**22114455/2010**) a variabilní symbol **20252**Prosím, nezapomeň uvést pro příjemce „TRAMVAJ“, své jméno a kontaktovat
M. Zahradníka: e-mail: MZCeciva@seznam.cz, mob.: +420 603 446 221**VLASTENECKÉ
SDRUŽENÍ
ANTIFAŠISTŮ**
Semily**JÍZDU JE MOŽNO REZEROVAT NEJPOZDĚJI DO 8. DUBNA 2025**